

الكور وحنائب من الرقاب وعباب من الثباب وقد
 راسيات وجفان كالجواب وكثير ما امسكت عنه خوفا
 للأطالة والاطناب وما عشت فيها إلا كالبدد عند قوله
 والنجم حين ذبوله والقلب عند اجتماع الحزن والتبل بعد
 انقطاع المزن والشبح تحت سهم المصيف والغصن بين
 دبور الحزيب ما طلعت يوماً شمساً ولا يوم حجب سداً بالأمس
 وما وضع ليل حملاً إلا وهمني نوح بالنعكس فما كنت إلا كالبد
 التمام يزيد هزالاً حتى يعود هلالاً والتخل ذات الأكام
 تصير حطباً بعد ما تعطي رطباً فكفر من صب تضي نور
 اشراقه ومستظل بظل أوراقه كقبة حدة الحر فكافأه
 بتد الحرق واخرجه من الظلمات إلى النور فجازاني بالكلب
 العزور وهذه عادة الدنيا وشبهتها فلا ترجع فما أنت شكيمتها
 افاثر التخل عند اخضرار عودها وانتضاج عنتودها ترعب
 فيها الطباع وهتر عليها الاطماع وتلك منها الاذواق
 ومجتمع عليها الاشواق حتى تبدا لامثار وتضفر الاذواق

وتضرونها القمار خالبه الاطبان فلا تجزي من ذابغى خلوا
 ومجنى قنوما واكلى برها وتمرها وشارب خلتها وخرها
 الا الجدي كسر عودها والنقح في نار وعودها كذلك اليد
 وان كان في ليلة المنذر فما اجل حالها ولا تجزيها الكا ولا
 اغنى عنها جاعر الشراج ولم يند سبيل في غير نبيج الاد
 الناس يميلون بوجوههم اليه فبشبهت عكوسهم فيه وتقبولون
 سواد في وجهه بل ظلام من نفسه ولم يدرك الله من صفاته
 لا من كدوره ذاته فحيث عابوه بالكف وحيث الاموه اذا التفت
 وما زالوا يهدون ويهزقون بانه ذو وشوم ابلق اود وكوم
 الحق فما انك متفلبا بين متهايف لبعض طواره ومتجانف
 عن بعض اواره وواعجب احى الكلاب بعد زعلبه ويعوون
 يربد به جزاءها او صلهم من فضله العام ونجاهم من حالك
 الظلام بيت مة فشاند نور وسك عوعوكند هر كس بر طيند
 خود مي شنند با حذا ايامنا في وصلكم با حذا حيث كنت في اول
 الحال ثقبيل الكاهل من نكمل الاعمال يطعم من يدك الشد ولا

يطعم في الحُصوم والعُدك بل يقصدون في من كل جانب ليفتأ
 به حد الثواب ويحل به عند المطالب فإمن طامع وخاف^س
 وطامع ومخالف الأفاهم بها بالكرة والطوع وسارع
 إليها بالفسر والطبع وما من سائل وزائر وزاحل ومجاور
 إلا لازم بها في اليوم والليلة ولا زب بها بالشوق والميل
 لزوم الجراد بزروع البلاد ولزوب الذباب بصحون
 القتاد بيت كبراني بزود وبرزني بازايد ناكرواست
 مكره كحلواني ذاكم واقفت بالثياب فيل الاذان
 وداخل في البيت من غير استئذان جاتني لعرض الحاجة
 وراعتي بفرط التماجه فقدم العرض على الفرض وسقا
 البعض على البعض حتى كادوا يثالون على كعرو الضبع
 بحيث يشغلني العبادة عن العبادة وعطاء الصلوات
 عن اداء الصلوة وفضاء الحاجات عن دعاو المناجات
 وكم جار جائر في جوارى وسار سائر نحو دارى قد افان
 غت العشاء ودغاني بعد الاستعشاء فالغدي في مذبل

بالفراش وكفى سبباً للعاش ورجع عني يا بنى طائفتنا
 وقد سعدت بختي وشرف بدني بتقدم الفزوم وخصم الضد
 وشهود الاشراف والالاف وورد الاخوان والاخذ
 ولفاء الاحرار والابرار في اثناء الليل واطراف النهار
 ومناستاحد منهم الا وختمونى في مجلسهم وقد موى
 على انفسهم وشوا لجدك الوسادة واشوا على بالوفادة وقد
 دعاني دعائم الملك وزعاهم الناس بجالس ذات وانس من
 قصور عالين من قصور ودورها الزاحات تدور في جميع
 من سادة كرام وجم من فادة الاقوام بطوف عليهم ولدان
 مخلدون باكواب اباريق وكاس من معين لا يصدعون عنها
 ولا ينزفون وفاكهة مما ينخبرون وحكم طير ما يشتهون
 وصور عين كالمثال للؤلؤ المكنون فلنا في الوثاق شمع و
 جمع من نداحى مطرب ومدام وحدثنا الهوى وجد وانس
 ولذبت القريى ونفل وجام وبناط عليه وردد واس ونها
 ونرجس وخزام وهواء كانه اهواء في ليل كانه الايام

وشموس الصقي لنا خادما وبذور الدجى لنا خدام فما
 زلت مستويا على عرش ميثونة بالبروش متكاء على اركان
 محفوظ باللائك استخدم محوور العين واستسقى من ماء
 معين وانع الطرف في رباض الخلود من رباض الخلود
 لا لعب الكفت بليل الى العذار في حوالى النهار وورد الروح على
 سواق الروح نابل الكاس عن راح سواق صباح لانها ^{ظفها} معك
 ورق نسيمهم ودرت مفاظهم وطاب جنابهم اقديمهم
 بالجان ثم بمهجي فاصبر في كل اللسان فداهم فاحل مثر الشمول
 عن جلوال الشمال وثر الشمال في روض الخابل والانهر بالبا
 ملائى والغصن من النسيم مايل ترنغ عينة في جنة الحزن فتروح
 الى جنة الحسن وجنا الجنين دان فيهما فاكهه ونخل ورمقان
 فكم عشت مشغوفاً بمخاطات الكاس ومواخاة الناس ذاهلاً
 عن نوايب الدهر وعواقب الامر حتى قلب الزمان ظهره و
 انشأ البلاء وظفزه وولى البحث ^{البحر} على كبراً واثار الجوع على غيرا
 فكانه برق نال بالبحي ثم انذرت فكانه لم يبع فاصبح كان

لم يكن يدعى بغير التماس معرفة ولا استئناس ولم يكن في الله
 اسم من الاحتبة ولا رسم من المحبة ولم يخلف الله شيئا يقال له
 المودة كان لم يكن بن الجون الى الصفا حديث ولم يسم بمكة
 سامر فكان عهد الأحاب كعهد الشباب ولمع الشباب
 وقباب الحباب وكرامة الضيف كسابة الصيف وزيارة
 الطيف واقامة الحجيج في منى الحيف ابى الدين اذا قولهم
 حتى اذا يقضون في المهوى رقدا ففقطت هيهنا عن النوم هضت
 سائلا عن النوم ففلك هل للعهد وفاء قالوا كما في الطاف
 عنفا ففلك اين اداء الحقون قالوا عند الابلق العقون
 ففلك كيف الصدوق في الاقوال قالوا مثل الناب في الافوال
 مكسوخ شمر روت ومعدم شديونا وزهر دونام مانند سيموش
 وكيمينا ابن الوداد بغير العباد والوفاء في ارض العراون والامنا
 في هذا الزمان والنصر في ذلك العصر والعمور في عالم الكون
 ههناك ضرب في خلد بارد لو كنت تطلب خلاه من عندنا نضف
 الذين اوابه من قبلنا والله اعلم بايدي مر بعدنا فاقبت

الوفاء عن عهد الخلق ووجوب الخطاء لوجوب الخلق
 وعرفت علمه آخائهم عند الرخاء وقلة ولائهم عند البلاء
 فترمت بشيخ الشراء دوستان باشد که کبر دست دوست
 در پریشان حالی و در زماندگی دوست بود آنکه در نعمت ندم
 لا فایز می برادر خواندگی و ما را عفی الا سعة متحولهم من حال
 الى حال و تشکلمهم بمختلفات الاشکال و رجوعهم من الامر
 الى نقيضه و من المراء الى بعينه بسهولة و اعجال من دون تعسر
 و اشکال سيما ان عرضت لهم حيفه او عرضت عليهم حيفه
 كما قال زفر بن ابی حليفة انما قبلت على اصحابه خشن الملس
 صعب سبع و ترى قيس اذا لولا لبنا ان عراه طبع او فرغ و ايم
 الله ان تولد الاخصا بلا عداوة سابقة و تؤكد الاختصاص
 بلا عودة صادفة لا صعب عند من خوط الفئاد و موضع الصخر
 الصلاد ولكن رايت منهم في هذا الباب ما حار فيها ^{لهم}
 و الالنياب و تفوق على علم السحر و عمل الجهر و صناعة
 الكيمياء و شجر و حانبا التما بل يعجز عن وصول شأوه الاعجاز

لا سبها عند رد الصدور على الاعجاز فإرا تعجز على الصدق ومافأ
 سبها مقام البدر الأول والقوم يحطون كالماله عليه ويدرون
 كالألقاب يندبه وينصبون حالهم لقلبه ويغادون أحبابهم
 بحبه فبعد تلك الأيام ونساء هؤلاء الأقوام فهاهم الأخوان
 التعمد وطلاب الطعم وأحباب الحدة وانباع المائدة يعرفون
 الحجاب بحبب والشد بالصدور ويدرون خلف الكون حبيب
 فإجازة قوم ولا حل دونه ولكن يسير القوم حيث يسير ثم لما فرغ
 من الكيس والكاس وجاء رجاء الناس بالباس تذكرت شعري
 وقلت معرضاً بهم معرضاً عنهم فذكرت خذلنا فإها هند فاعبر
 ما غالك اليوم من شيبه وتقوليه فشبهت عارة الجلبعا ببعض
 عادات النساء حيث يهوين بها الأعداء ثم رأوا المال فيظهرن الشغف
 بهم والشغف إليهم والفلوق لهم والملق لديهم حتى يذهب من
 طاله ويضعف حاله ويحجب أوطاره وإماله ويرجع بالخلو بعد
 الشجى والسلو بعد الهوى والأفافة بعد العشق والملافة
 بعد الميل كما قل يوماً ثرائي ومل قوماً ثوائ^{قوي} فجاءوا بالأسفان

الفايضة

بعد الاشفاق والازراء بعد الاطراء والصد بعد الوت و
 الخلف خلف الوعد وكرابت غصته بعد عزة ونفسه بعد
 نغمة وعسر بعد يسر وقبحا بعد حسن حتى صار حلي محلي
 ومكلاما محلي ومكنا عينا وطرد في تبعه وندي محلي في والدهم
 بعقب اللذات بالالم فلم يبق له شقيق ولا رفيق ولم يبق له
 صديق الا بما لا يليق فاخره في تبعه ما قدمه في وزيه في بعد
 ما ضيقه وزيه في فمزقته في متعونه ومنعونه الا الاله
 الله عباده مصيف سراة بني ارملة فلونال من غفرهم نائل
 لعادت لاكلها اكله كاني تسميت الى حفرة الخافذ لاعلى سفرة
 الضيفاء اذ كان نزل فيها العزب وحظي منها الحظ ونضيبه
 عنها النصب ولقي منها التهم وثريد في دم الوريد وسوق
 عن نضيب الخلب وشرايع عبيط القلب فشرقت لكل فاشرت
 وعصصت لكل ما التقت وما كان من في القفاط الطعم
 الا كابن ادم حيث له الشيطان عن الشجرة فاجاب دعوه الفجرة
 وجنى في اجتناب الحبة وخرج من ياخر الجنة تقصير بشر حيث

چو شد بوالبشر از راه جز مجرب بچوان نیست چو کمر آه شود سپهر و بنا
 ظلمنا انفسنا وان لم تعف عننا ورحمتنا لكوننا من الخاسرين مسكين
 ابن آدم اسير الجوع و صريع الهجوع عليل التمع ذليل الطمع غافل
 في زمان الحال ذاهل عن مضع الاحوال جاهل بجوادث الاستقبال
 بصير بالعيوب ضير في الغيوب سريح الى الخطوب نيرع في السير
 ولم يدرك كيف المصير والى ابن سيرى باكل صنوف الطعام و
 ياكله صنوف الايام فآيم الله انى لو كنت عالما بظهر الغيب
 لما وقعت كافة سعدى كليب لكتير رقت كظييار الفاع في
 خصيب الرباع حتى وقعت في اثر السباع وما كنت في فضيلة
 الاخوان الا كجزر قرنان ابروه عند الضحى مرعب الاضحة
 مشتقا لاذنين مكحل العينين مقلدا للخر فخلع الظاهر
 مجالا بالشفوف مهورا لابن الذفوف يدور حول الدروب والذو
 فيلاقونه بالفرح والسرور ويبذلون له به النقود ويعلقون
 عليه العنود ويسيرن خلفه فيريدون حقه ويحبون حبلو
 صا وهل ليس هذا الحقت بكاف فماذا جعلوهم ذوقا وما مال

اليه حراً وشوقاً إلا اذا فوه في الأن حرارة طعن اللسان فما
 زال الحلو في حلقه والريح في نحره والحار في شاحنه فاسه
 حاضر على رأسه حتى قطعوه ارباً ارباً وانتقموا منه طعنوا و
 ضربوا انصفوا اياماً عاشر الآف هكذا اياكم مع الاضياف
 افدقت الحلوآء وبوت بالبلواء فكار هذا جزاء لاجرائكم
 وانتقاماً لا للمأجى كما قال الشاعر النهاي نزلت ذرة شيخ
 من بيني چشم فزارني مثل صيف غير محشم فبتت سجيماً حتى فطنت
 بما فدا جرات على بعض من اللقم يا شيخ مهلاً فما قد نلت من نعم
 ما نال ملتئم من ابر ملتئم وكفى بالله شهيداً بيني وبينكم انما
 اكلت لقمة الا و خلفها الفلحة وما شربت شرية الا وعبدتها
 الفضربة وما اجبت دعوة الا دعيت الى الترع وما لبست خلعة
 الا البسني بالخلع كاتي لبست خلع الروم كالمالك الصليل وكنت
 عنب الطوس كالا امام الجليل واجبت دعوة الترك كسبل قابوس
 وهمت غزاة التهر كجند طالوت مرجاً بدار الضيافة في دار
 الخلافة اذ كنت فيها اركب بطحاء في ارض الطفوف او كضيفاً

في وقع السبوف او كطار الليل في المسجد المعروف الحكايات كوش
 كفاي نيك في مسجد بدمكار شهر هيج كس انجا تحققتي شينيم
 كنه فرن ندرش شيد انشيم وار شيم الوقوف الاطراغ على تمام
 الحكايات فعلكم بلام المعنوي في كتاب المشو وار الخبر من العينا
 فا ذكروا اليها الاخوان مضام في محروست طهران و ايامي في مجاوره
 الخلان بزكو حسن الاعتبار و بلذ الاسماع عز سائر الاخبار
 فلم انس يوم اجاتكم فاستويبتا فحلم انه هدهد مر سببا او بشر
 مصر بشر طيب القمص و بشر بدم بلقيس فاقبلتم اليه و
 اجتمعتم عليه و تلقيتهم بوله باليقين و صدقتموه من غير تبين
 بل زعمتم انه لكم رسول امين قد جاتكم بكار ميبين او امام عدل
 اناكم بقول فضل و ما هو بالجزل فاجتهدتم في سماع الحديث
 عربان الخبيث و جد قوم في بيت قول اللثيم عم يتسائلون
 عن النبي العظيم و ما زالوا يجتسون منه و يتجدثون عنه و يكررون
 في تقريره و تكريره و يندون عليه الاضعا بل الالاف حتى اضاعوا
 مناقبي و اشاعوا مثاليه ^{عن} ناقلين باقل غير عاقل كاسب مر سبيل

الأسافل واقصر في الجامع والمخافل فكانه وسط الجامع أيضًا
 خلقت مفاصله بغير عظام وكانه عند المطامع ناكًا وثقت
 أسافله لكل حرام والذالاماد واحد بعد واحد بايع المقاتل
 بالاقارب والابعد ما يوبون غير مأمون مفعول غير مقبول جلف
 جلفي فاجر شقي معناد بذلك الأبر محضج بماء العير اينما يحبه
 الأمان بحجر زنت ناشد ذر وعقل فهاد برحروف قبيح وانكثت
 غادش هيجو حبر بغداد است اب ريزاد جي بريشت ان من اعجب
 العجائب عندك ذاء شيخ مفلس مابون مشت من استن القوم طوطا
 نافذ الرمح في خلال البطن طالمحك وسحك هواد في حلقه است
 مغرب مطعون ورطه قبة الهرمان فيها رجل نمل يدب في جوف
 نون نغد المال والجمال ولا تفند دو مدتها في كون بشك
 حكة نراد متى زاد على سنة مدار السنين مستعين من الرجال
 لضر معضل كشفه فهل من معين لم يجد في مدينة الخيزوميا
 مثل بومي دمشق والماطرون فغد اليوم فتره لا يور بعد ما
 كان فتنه العيون فتاع خبري في البلاد واختلج نعر و الفضا

في صدق ما هل العناد فقام كل فضع بفاج بارز الى بالبحر و
 النزاع وكل رمل بواد ثار اعل نفع الجراد وزاد لخصو جراه و
 جولة والعداء عدة وعدة وعز الامر وعظم الخطب وطار
 الاخوان وشرق الاعوان وتذبذب الشيطان بيني وبين الشيطان
 فقدم العضا وقدم الخضا ونجم البلاء وهجم الاعدا وصنا
 على الارض والسمما فوفقت فردا واحدا بلا عضد وظهر تحت
 سيوف القهر واسنة الدهر فقلت لها عيشي جعا وجزية
 بلجم امرء لا يوجد اليوم ناصره فسوا الصفوف وسلوا السيوف
 واتقني بالوف بعد الوف من نظام جديد اسسه والدي السعيد
 ليحفظ به دين جده فرحبوا به الى الحرب ولده فكم من يرضو سمر
 نقلنا هاهنا من البر والنجر لمنع جموع الروس عن نهاب النفوس
 فصارت حربة تحربنا والله لاطعننا ووضربنا فانلونا فانلهم بالله
 بها ولم نزل نغري القوم بتعليم فنون الفئال لتدمير جنود الفكا
 وجناتهم بعدة استاورتيس من معلمي الافرنج والانكليز فلما
 اخذوا بنا من العلم وخرج الروس الى السلم اذا اعلوا اعلوهم

حرية

فينا ووجهه واجوعهم اليها فنارت اعمالنا اغلالنا ونكنا
 ندميرنا وصرنا كما قال الشاعر اعلمه الرمايه كل يوم فلما
 اسند ساعد رمانى يا و فاحود بنود در عالم با كيه خود
 دابن زمانه نكرد كس تيام هفت علم بزار من كه مرا عاقبت نشانه
 نكرد فجدوا في قبض كفه وكف يدك وشنوا الغارات على يدك
 وما ابقا شيئا من ترك الحيا وسفك الدماء وضبط الحبوب
 وحبط الزروع وقلع الاصول وقطع الفروع وانتهاب الدواب
 واغتنام الاعنام كان التاج معقود عليهم لا غنام هب
 بك انا و اعيا رصواد عن حيا بوادي الرمل والبرق اللوان
 توالب ترغ الاذنان عنها شراس ناهن من الافان المستتر
 نه ملك خراسان كرفته اسود ترند راي سنجر شكسته درهم
 شكسته دل خافاني از حفا تا وان بدو زعل كوه شكسته
 كاتي في وحدتي نجم من جنود الروم وجوع الروس وجوش
 الترك قد هجت على ثغور الملك فضا بلني قايد الفرس هيزان
 الاعجام واساد الاجام واحدمن ولاية الكفر في الوف من

طغاة الدهر قد فتت مني ثلثة في الدين فابتهر انفسوس
 المسلمين وشخذوا على سبوا الجراد وجاهدوا في الله خوفا
 هذا سلمت سيولهم بانهجت على مساكنكم احزابا كفتا
 وارناع منهم غداة الزوع فايدكم روع الثغالب مردية لبيدة
 ضاري فالقى الدهر يوما غير كزار منهم ولم يلق منكم غير قرا
 اري تغالب يوم الزوع قد صحبوا براثن الاسد في فتكى واخذوا
 كان انبأهم مع فرط حدتها ليست تعود الاعصاة الجار فهموا
 على ارضى بل على عريضة وطمعوا في نبتك بل في فتك وطلبوا
 املاكي بل املاكي وقطعوا اقطاعي بل اضلاعي حتى صنا
 جاصياي واقوتاي رباعي وانهدمت حصونى وقلا
 وعفت اثارى وانمخت اطلال يارى وما قام احد من
 اقاربي واقواي وصناعي وخدامي بالنصر والاغانة والافتد
 والاغانة بل كانوا كشيعة ريد واصحاب عبيد وصناع برمك
 وتوابع مزرك وصحب مسلم برعيقيل ورهط ابراهيم الخليل فت
 انتم طورا بمقتع الحاسيات وطورا بفناحة المعلمات

ها قول ثارة ففانك من ذكرى جيب ومنزل واخرى لو كنت
 من فنان لم تستبح ابي وما كنت في طي تلك الاحوال وسمع
 هولاء الاقوال الاثابت الجنان ساكت اللسان اذ اذت
 احداث الزمان وارحى الخبر من ربي الرحمن لا انا الى باحد من
 الناس من الذنب الى الراس اسمع الفنا ولا انطق حرفا
 والخط سيفا ولا اغمض طرفا فامضنا عيني على الفتنة
 طاويا حضنة على الاذى عري الجوف عن الخوف غضبض النظر
 من الجذر كاتي الطود من صلد الصنور وفغر من خضم الجور
 غير بال بهبوب الجنوب وعبور الدبور ما ان الين لغير الحق
 اسئلة حتى يلين لضرر المناضع الحجر وايم الله اني ما رايت
 حرا مجري ازيستغاث به وفحلا يبغي اريستغاث منه بل بليت
 بزمار جخط عينه الرجال ولم يرب الاربة الحجال وصاحبه
 عفتد وخلق حال ولو كان ابو العناهبه حبا لما خضن ابن معن
 بما قال فما نضع بالسيف اذ المترك فتالا فكسر حلية
 السيف وطم صغ لك خلقا لا وقد كنت من بدو عمر كالي الان

خادماً في دفاثر الذهبان صاحباً للاكابر والاعيان محبباً
 بجملة الاص وجملة الورد في علمهم وترحالهم وافعالهم
 واعمالهم وادابهم واهوائهم فكثير افاريت اناس يستجرون
 بهم وليستمدون منهم فيفتخرون بالشأن مجددهم ومدعاهم ويطلبون
 الكلام في ذكركم وشكرهم ثم يدعوهم مجزئ طوبل وبكاء وعو
 بحيث يكاد يرق لهم السماء وتلب الصخرة السماء ويحرق
 قلب الحجر ويصنق صدر البر ويترحم عليهم الدهر وقلمنا
 احفظ انهم هضوا الدير عظم وقضوا حكم اواضعوا عرض الورد
 فرض من دون حيف وانماض وتجنبوا اعراض الالاعراض
 ومرض اكبر فعلت اني لو اعطيت لسائر سجان في احد وبننا
 حسان في المدح وبالغية الثابغة في العبد واعراض الغضار
 في السكر واخلاص الحبر في حسر الذكر وافراط الاورد في الفرية
 والكذب ثم مدحهم باللسان وشكرتهم من غير احسان وحمد
 فوطاً لكل انسان واعتدت اليهم بلا ذنب في قصور وحسن
 ذكرهم بقول المين والورد فرجت العور على الحور والظلمة على

النور والثوم على العبير والصوف على الحجر وقلت البقل
 اعلى من البقل والمقل احلى من البقل والتمك ارفع من السما
 والصلك اوسع من الافلاك وشهدت بجلاوة المرار وعدوة
 الامرار ولذادة حب الم وسلامة ذان العر وشهاقة النور
 وشجاعة السور وامانة الفار في الدار وطهارة ديل جبار
 وحسن خلود الفزود وبن قديم الغرناين السود وزينة ثياب
 الخنساء وزينة ثمن الخنفسا واثبت شمائل الرجال لبهار
 النساء فزجنت بيومة عن الطواويس وجماجم عن الفرائس
 واعريت الصلاله عن رمطابليس فافترت بالوقتة اللات
 وديوبية المناة وبنوة السجاج وامامه السفاح واقسمت
 ان ابن حرب ما كفى وابن عاصم اعذر وينيد بن معاوية ما
 ظلم والخلافه حوله وان بن حكم وابن مروان سلطان عطوف
 ونجاح رحمن روعن وابود وانبوخاتم في السجاء وابن فلان ربه
 عند اللقياء منفرد بحسن العهد والوفاء وصرت كما قال زك
 بن الجون فنامت وارسلت بعشر قصيدة كلنا اخرى جنة

لما كنا لا كمن يوقد الرماد ويجمع الحجار ويبرأ بالتموم وشجا
 بالتموم ويستخير الشرور ويستظل بالحجور وما كافوا إلا
 كما قال الله تعالى لهم قلوب لا يفقهون بها واهم اعيان لا يسمعون بها
 وهم اذان لا يسمعون بها ولو علم الله فيهم خيرا لاسمعهم
 ولو اسمعهم لتولوا فمرابستجارهم لكان كالمستجير من الرمضاء بالنار
 او كسبا يا ذبيبا ما بان رحمة حصن دار بيتار فاهم الا كسبا
 وصبيت وحضنه عشرين مختاري كتمت اى دوىم فدائى دوىم
 ما توناد كويت بهر وستد بجان با شد واولس مجير كفت روندا
 زركن جان مده ريزا كديت چون ترا از جان خداوند مرا از ريزا
 فاصطيفت الصب على الخوار والصبر على الاضرار لاني بعد
 ما اردت بارة الرى ومنعت في الشرب عن الرى ووقفت في
 شرب الفخ واوردت بشاه صريرة الرخ قطع رزقي من خزائن الدنيا
 ومنع حتى في ارض فراهان فاصبحت في علم بعد غم وقر بعد
 وفر وحج بعد الفرج ونضب بعد النيب وقد كنت احدا
 الغارون كثير الخارج والمصارف فلما قدر على تقبل الخرج

وتغيير الوضع واطلاق الخفض بعد الرفع فقضمتي الذوات
 واكتفى الاصحاب وقد قبل شهر رمضان ولم يسمع في معاشنا
 الاخوان قرصه من ابريز تبريز ولفمه من دقاق العراق بل
 ستوا بسنة البخل وسدوا على باب الدخا ولم يحضر في
 شئ غير بعض الاثا من الجدد والوثا ففتت طاقتي و
 اشددت فاقتي وضقت ذرعًا وما استطعت صبرًا وكاد
 فترجان يكون كضًا فحدث الرحمن ولصت الشيطان و
 اكثرت صفة في باب مسجد السلطان ونفلك عليها كل ما
 كان من حوبر ولباس وحديد ونحاس وظروف وشفوف و
 فروش ذات نقوش فوجدت قومًا في زى التجار وغى الفجار
 لم ارا احد منهم الاغالى البيع وخصر الشرى فاطع الكيس
 عر كل الورى يكذبون بروس المال ويخلطون الحرام
 بالحلال فالهوني فليل الخيرة في بيع المعاش كثير الحاجة الى
 وجه المعاش جامع البطن ساعب الخلق كاتم الامر عن معشر
 الخلق فضوا برحى بل هو ابدى يحيى وحدوا في عنق وتقرظ

مالي وطعني وتفضيحي خالي حتى اسلمت الصناديق بالزاديني
 والفضوص بالفضوص فلقوة بكبير من الحج والفضوص الى ان
 عيت وحيت ورضيت بغيرها رضيت فشرها بغيري
 وصرفته في زمن نحس وصرت كما قال الشاعر لم يوق عيني
 ما يباع بدرهم وهناك عنى منظر من مجرى الابقه ماء
 وجه صنتها من ان يباع واين ابن الشكر فاصبحت فاقد الحيد
 خائب الامل خاسر العمل اهدل الطلب بيت ولعل فالبارت
 اخرجنا من هذه الضربة وخلصنا من هذه الكدبة لقد لقينا من
 سفرنا هذا نصيبا وراينا من اطوار دهرنا عجبا وملا نادوا للكر
 الى عهد الكرب ولم يبق من احلنا سوا القتب غير من درخانام
 خير مما نند خودماندي كريكاري امدك حتى خرجت من مصرهم كما
 خرج موسى من مصر فرعون فاقد الغوث عادم العون ملا
 العيون صفرا بيدن راجعا بحقي حين هاربا من يمانه الاخطا
 راضيا من الغيبة بالاباب فقلت رب اني لما انزلت من خير فقير
 ونوكت عليه وهو نعم المولى ونعم النصير ولم تقبل في هذا

الحالة سعة لتحصيل المال اصره في رشوة العمال واخذ
 هوى المغصوبة واموال المنهوبة فبقت عماري عند
 التائب وضياعي في يد الغاصب وما هو الا علاج عسر العلاج
 وغر كثير اللجاج مجد سير الحجج مخلوطة بتراب السلاطين مطواعة
 لاوامر الشياطين متباع لجناب العرض الذين ضعيف الزام
 في علم السلوك قوي الحال في ابواب الملوك فصر الباع مد يد
 الامل شديد الباس جديد العمل اشبه الرجال بالرجال
 واشد العمال في الاعمال جبال لما يقول فقال لما يريد لا
 يسئل عما يفعل ولا يكتم ما يسئل فبيع ولا يمنع و
 بطمع ولا يشبع يشرب حتى يفرغ الاقاء ولا يصدر حتى
 يعجز الماء ويهلك الرعاء كانه نطفة طالح تشبه بقا
 صالح الا انه يشرب في كل يوم ولا يترك فتمه للقوم اودية
 من ذوات البحر قد حضرت مادبة سليمان واكلت كل ما كان
 وما اسارت شيئا لا انسان وحيوان ونعم ما قال الصاحب
 صاحب بطنه كاطاوية كان في امعائه مغوبة دست طعش

کورسد بر جیل قاف از مال و پر عنقا پرواز ستاند و در ناظم
 کردون شود از فرقد و جوزا خواهد که قوین دزد کرد و این است
 مال که با انجام زملکی نتوان یافت خواهد که در یک فرید در آغاز
 ستاند نبت بدلتاس جاء باخبت الناس من کور قلدیس
 بل صناد تر باختاس من سربا بلیس فجر اذنه من سوق علی
 سوق و داراسته من بوق الی بوق حتی شروه ببضع دنایس
 والقوه فی بعض الثنابیر ولا یرجی الخیر عند امری مرت بدلتاس
 فی راسه و طالما کان الزمان منجسًا فی اثناء دوره من مخصا
 عربتاء عهدہ لیظفر علی خلق لم یفلو الله شیئا اسفل منه
 و اردل منه فی شرفه معکد المهد و یرفعه من الحنیض الوهد
 و بلیکة رقاب الاحرار و یولته البلاد والامصا کی ینظر
 فعله الذمیم و یعلن ذایه القدیم فخرین حجر الضیاع و فتن
 تر بالثراع و جرت کل فقع بجاج و حاج نخود من المتیار و رسو
 کل دار و جرت بن بواله الابعار و بواله الاثار حتی اعطفتا
 ربوع الرومیه و وقد علی جموع الشومیة ففتح ناب شور کانتها

بيت زينور واخرج عليا حديث السن كانه من ولد الجحيم معقر
 الوجه بالرقاد مغزق القلب بالسواد معروف بالام بالخنس
 مشبه الاحبار والاباء وعرف فيها كل ايات اللوم ودلائل
 الشوم من عور العين وقصر القد وخس النطق وسنن
 الالف وصيت الطرف وقصر الكف وضعف النفس و
 خفة الرأس والشعر مثل كلة وصنبان وليس في رجله
 الاخطان كما يفرغ منه الشيطان فوجد هذا مستجمعا
 لجميع صفات النقص ونال بها هوانه وقال هو والله شجرة تخرج
 في اصل الجحيم طلوعها كانه رؤس الشياطين ثم اصطفوا لثقتها
 ورباه في حجره ووكل عليه عفاريت من الجحيم وعضاريط من
 الانس خوفا من رفاق التوك ونحل مناعب الشك وذاق
 عسيلة الكرم غيب الجحيم والخمر وصار كاملا في نفسه
 فابغى على ابناء جنسه فسلم اليه كنوز النفاق ووكلاه ارض
 العراق ولعمري قد نقت في روعي انه جاء في امر الله كما جاء
 في القرون الماضية وفار الشور مرة ثانية غير ان الطوفان

بلغ بعض الارض دون البعض فبدأ بكون الكزاز وفرانها وانته
 بمدينة اصبهان فامتد الحال فمعه واشتغل بخله وغشه وانته
 بعض المعاصرين في هذا الحال ابن يوسف بلحشمه امد بسياها ان
 يقوم به بينه كدجال نباشد فاقدم لخصنا بطلان سائرهم وارواح
 انابهم انه هو نفسه بعينه غير ان الناس لا يدعونه بالطبع وجماع المعروف
 لا يسمع بالتم بل يتبع اسسه بخلاف الضرر ونصت بسوء فضلا عن
 فضله فقلت على سالكه اخطا والله اسسه الكفرة التي وتعود في و
 حرمه جدك لتخالف بها طائر عشر البنان من خروج الدجال و
 افواجه او ظهور الطوفان وامواجه بعد ما استمك باذيال الجلاله
 الظاهرين وساداتي المعصومين صلوات الله وسلامه عليهم اجمعين
 وهم اهل بيت من عتق بهم مني ومن تخلف عنهم غرق فانك الصليح وشا
 انشاء فاج وهاج وان شاء رعد و برق حبالك ارمح بحجر اراكه فاشد
 نوح كشتينا اردد ابرق بالعين فاقعدك ليضابر فالان صرت
 الى الامم والامور الى الصبا وقد كنت احفظ شيئا فانه قابل في بعض
 الاحيان محالبا لبعض الاعيان بكاد يناسب بهذا المقام والكلام تجر الكلام

الم تعلموا يا قوم حسن بلاؤنا وثباتك للعالمين باجور نسيت غداة العسكر
 ولبنة ربح الحرب بين العسكرين تدور ^{واع واران} واما ^{رواية عند} ايام امة نزلت توتمكم كتاب
 جيش كالجبال تتور واهوال وادي التزلزال عندنا يشيب صغير
 او يموت كبير فكم من كفى وقد فيها الوائيه يعير حيا طار فبطير ولم يزل
 الا فل جيش كاتم طيور براه خلفها وصقور اناسهم عندنا ضطكا
 عدوهم بغاث فاما عندنا فنسور صبرا طاروا ثم سادوا بارضنا
 فويل لقوم صابر وشبور ونحن صغاليك الرجال بارضهم وهم ساقا
 في ارضنا وصد يسير في الشاخات الى العلى ونحن الى عود
 الوهار يسير فلم انزل ليل الدبر حيث ايتهم وقد حضرا كفا نهم وقبور
 يقولون ها حبل العدو مسيت وايستوي عندنا وضرر فقلت
 لهم لا تهلكوا واناملوا فاني اعلم بالامور خبير سر محكم من بعض
 رجاله القرى فليل لكم عند اللقاء كثير وعلج ابي من كور قلبس
 خافيا اسير اعلمنا حاكم وامير سبوه بيوم سمر حاجم الوفا وفي
 رحنتيه جنة وسعير بمائل ابطال الرجال الحاضر بدك سقم ضعف
 لها وفنور ويطع فيه الجارون وله نزل بحيث عليهم طرفه وكور

فما زال حتى استود بالشعر وجهه ثموت ونجى في هواه ابور وباليثنا
 كائن ابابولم يكن امير علينا مثل ذلك اسير ولكن شكرنا شاهنا والهننا
 وما الناس الا ساكر او كفور وما اثبت هذه الابيات عبنا لانقاد
 كما منذ سنين يفت على سبعة وثلاثين نخدم على اعصاب الدولة
 العلية الغالبة بقلوب صادقة ونيات صافية وجيوب عن المضاجع
 متخافية ما امرنا بشغل وخدمة ولا دعينا بالدفع محمدا ومله الا
 فمنا به في الشاعة وتجلنا اليه بالسمع والطاعة غير بالبن بالبر والحر
 ذاهلين عن النفع والضر بل مخلصين لربنا الدين الشارحين في مساجد
 اليقين نسرع اليه في البنادير ونشاور في قرية المشاقين ونؤد
 منه دقوا المخلصين لانهمينا بحارة ولا هو عن ذكره ولا نغفلنا فله
 ولا عني عن امره فلزم الخدمة في الليل واليوم ولا نأخذنا سنة ولا نوع
 الى ان نجبت فنن الروس في ثغور الملك المحروس وظهور الفساق في البره
 والبحر وقد كان والدنا التعبد في ناحية من ههنا الامر ومقام سنة
 بجزيرة الضرب ومحل رفيع من الفراغة والامن فلما احترق هذا الامر
 ورجع الخائف عن الحرب مثل الارض وشتم للعرض واستاذن والي سلطان

واقبل نحو اذربايجان ونحن اليوم في العدد اغنياء عن المدد
 وابونا شيخ كبير وحسبنا الله ونعم النصير فكان في اجتماع كعقد
 الشراة واعتداد كمقولات الاعراض وافلاك السماء والشيخ البند
 الله حلال النور واقامه في دار السرور كالواسطه في انتظام العقد
 والعاشره في المقولات العشرة والمدبره في السموات التسع لم يزل ينظم
 عتودنا منه ويقوم وجودنا به ويستقيم مدارنا بامرہ فرضنا
 عشره كامله ودمنا ما دام وجوده وغاض علينا بزه وجوده كما لغو
 العشره والنفوس المبتره تدبر الامر وتؤدب الدهر ونسارع في
 الخبر ولا نتمد من الغير بل يعاضد بعضنا البعض وينامد عن
 الخلف والنقض وكان الشيخ يكلوناه في كل الامور ويحفظه في العيب
 والحضور ويتبعه في الشدة والرخاء ويخدمه بالترغيب والترغيب
 فولى بعضنا امراضنا بعد وباسد زراعده وخلف البعض في حضرة
 العليا لدفع مكابد الاعداء واقام باقين في حضرة نيابة الملك و
 سدة ولاية العهد وجعلهم نوابا لنفسه اسبابا لامرہ وانام نفي
 الاقام نفي وما غاب احد الا حضر اخر ومتى كثر اعداد الاعوان تقل

خستوب الرمان وتكل اسمهم الرماة اذا احسروا فور الحياه فازلنا
 في انعم العيش واسعد الحال فاقين بالمناوب والامال جاهدين
 في طريق الحكمة خادمين لاعتاب الدين الدولة بنذل الجذو والجهل
 ونسجلى المشقة والجهد في ازاحة الكفر وازاحة الخلق وادامة
 العدل واقالة الحق وردنا الثغور فركبنا الامور واهبنا
 القوي منفضة العري مهدومة الاركان معدومة الاعون
 والناسر كاتمهم جوار منتشر بقولون يومئذ ابن المصرة والطغاة
 مفلون على البلاد مكثرون فيها الفشا فهضنا باستعمال الوك
 وفتحنا اجنحة الفكر ونجلنا في ترتيب الكتب والكاتب ونسير الرتل
 والرتبائل ونسجد المعابل والعاول وخصنا بحجار المهالك و
 غار المغارك سبتين بطاعة السلطان مستهدين مريدنا الرجم
 نغمر قوما باللسا ونحرق قوما بالاحسا^{حواظ} ونستعد برا بالبر ونستقبل
 شراب البشر ولا نقتصد عبي ولا نقصر عبي من امان الله الالهو
 وامنوب وازالة الامراض والعيوب واقالة العثران والذنوب
 وكثيرا مما يعجزه تايم الغيوب حتى استقام اورد الاسر وسد ثقب الثغر

تسليط الطغاة
 والمنايا واليه

ونسجلى

وسكن خابش العباد واجتمع شمل البلاد ومالت قلوبنا
 وذهبت بواعث الرسواس وورثنا جمل الملك على قوم منهاج العدا
 من عشرات الآلاف الى احاد الكروء فاحذنا من اموال الناس ما
 نظهرهم وتزكهم بلا تكليف شاق وتكافؤ مساق بل بالطوع
 والرضا وفتاوى دار الفضا وامضا العذول والعلما ثم اقبلنا
 بعد ذلك الى دول الاطراف ودعوناهم بالود والايثار وسخطنا
 من بيتنا المعين لنا ليقبلوهم مع المسلمين فاجابوا الدعوة و
 ارادوا الالفه وارسلوا التضرأ وراسلوا الامراء واهدوا الى
 الحضرة العليا هدايا من الاف الصرد وشعاف الدرر وامنعذرو
 انواب واسلحة واطواب وكثيرا مما يحتاج بها من المعدات والاسباب
 وامتدنا سلطان العصر امدد الله بالعز والنصر بكل ما رجو انامنه
 واقبلنا عنه فرأى والدى السعيد ان يحدث بكدة الاكيد مغنا
 وحصونا في ثغور الملك وكما يب جنود بجارض العدو والمثل فقضت
 عن ذلك همة القوم وشهدوا السنة الطعن واللوم فظل يدعوهم
 بالبصارة والتبصر ويجزونه بالغواية والنصر الى ان قاتلوه

والله عيسى بن مريم قد ظهرنا في الامم والتزمت قصار كنهته
 للنصارى من امته ان يترجى شعارهم فينا ويؤمر شرارهم علينا فيدعونا
 اليوم بزيتهم وغدا بغيتهم فلا نقبل ذلك الزمى وطارى يتبعه الا
 انزلنا نأدى الراى انا وجدنا انا انا على امته وانا على اثارهم مقتدا
 فما زال يمنعهم الرامعون وطهرهم به المنافقون والله يسئره عنهم و
 يمدهم في طغيانهم يجمعهون وهو ادام الله عيشه في عاصم الجنان و
 اقامه في رياض الرضوان غير ان باليوم والتذال مستحق بذلك
 الارجاف والاقوال كما حرضوه بما حذروه عنه واعزوه بما اذوه
 ونعم ما قال حس بن زهير ما حطك الواشون عن رتبة عندك وما خسر
 مغتاب كانوا اولم يعلموا عليك عندك ما الذي عابوا فقال يا
 قوم اعلموا على مكانكم في غامل منو ويعلمون وشرع في الامر شمتا
 عن نكاح الجهد لا يحاف لومة الائم ولا يبالي طعن طاعن حتى تروج
 النظام الجديد واسس اساس السعيد وحادروا جموع الروس فردوا
 شدتهم وقلوا احدتهم وهرعوا الى قتالهم وبتوا عند صياهم و
 ناجروا الكراد البلباس واحفاد الخناس فمشجوا عليهم وانحدروا

اليهم وقتلوا الصوصهم وشرارهم وأورثوا أرضهم وديارهم ثم
 توجهوا لفتح بلاد الأرمينية وانضمت عنهم جنود الرومية
 فنار ذكرهم شرقاً و غرباً وملئوا القلوب خوفاً ورعباً واشتاقوا
 إلى تتبع نظامهم والنقوم بقوامهم أكثر كإقامة العصر وولاية
 كل قصر فشهدت بحسننا الضرائك وطلبوا العلم منا كرات
 مرات وأكثر وأقرب وجدوا طلباً بعد ما ربحوه طهوا ولعبا فنا
 كل من لأم وعد كل من عدل وبهت الكفر وعرفنا كل من انكر
 والحمد لله الذي هدانا لهذا وما كنا لنهتد لولا أن هدانا الله
 ولكن في طي تلك الأحوال حسدنا الدهر واصابنا عين الكمال
 وثبت على ايدينا خطوب بافرة وكروب متواترة فتوفي اكثر اولاده
 وذهبت نضرة اعواده وسارت الفترة فينا حولاً بعد حول وشهر
 بعد شهر ويوماً بعد يوم حتى فقدناه فقدا الشبا وليتنا قد
 من شباننا بالوف وما زال حتى ازهق الموت نفسه شحى بعد و اوحى
 لضعيف فلفق ربه الكبرم ومحي من كبره العظم وبقيت في دار البلاء
 والبلاء متقلبا بين الارزاء والاعدا جاورنا عدداً وجاورنا بهشتنا

بن جوار و جوار و لم یبق من کل جنای و از آنجا پیشه و طریقه آوا واحد
 ما جا و العشرین قبت مکر الشعر بعض الاممین ای هفت برادر که هفت
 ان شاست رضواننا شادم ایوان شاست دیغار و صابکد کرا دیارید
 دین خسته که در آنش هجران شاست و قد تصف بعض الاممین علی فسیل یزید
 من شعر اکازان یعنی کجا لا فوجدنا سحر اهل الاوقان لا ارايت ههنا ابانیا
 کانه نطق مرتبنا و لهج عربینا و عملها بجز و قاطنا من توبه فنهما من مانی
 کار و او پیش از من رفتند برادران خودشانم که از غم صد چو ما کنغانم و
 گفتن من که پیر کنغانم انگر که بدین جهان فرستادم تنها جو خوشی در انبانم که
 هه شبر در غم دادم ماد که بلب شاستانم یارب بفضل خوشتن بارم
 زین و خطه هولنا البرهانم ثم لنا قبض و اللد السعید خلفت عبالا کبیرا من
 و عترته و التائبین من منته قلنا ان کان صبیا صغا في السن فخذ ما کبار السن
 و هو لا اهل بهت و وراثه من کوز و انا نه لا یبازع فی سلطانهم احد لا یطیع فی
 حقهم طامع فکنت قغتر الجندة مطمئنا بحقوق القدر حتى امرت من خضر و
 العهد الی سده خلافة العصر که عرض شد از من فصالح الثغور اصلح بعضا من عفا
 الامر فغاب عن اخوان نبرذ و یوقی فی دیوان العزیز الا کما غاب موسی عن قومه فغابنا

انهم من عباد الله و من عباد الله من عباد الله من عباد الله

معلوم نیست که کی نوشته

ای جهت روح و مونس جانم رقم رسید مرقومات معلوم کردید اگر مقرر سلطان
 و قضا محقق بهر ساند شما از جانب صاحب رکاره بنیابت دو کالت بهر
 خواهید بود یا بارگانی سابق عای داری بجزئی که بود چون نکلت و بنده
 مقداری اگر شاه الله در رکاب پد ما را بدر شاه فراموش کن و اگر در
 کارا مانید و یکس این شتره هم ساله چنین بود و تاه تا حال که هیچ بشما نماند
 از آنچه بود که هیچ کاری بشما نماند شتم خلاف عقل بود مال پیود و صرف کردن
 و خود در معرکه بپذیر آوردن آن البزین کا نوالخوان شیطا طین خلاف حالاکه
 مضمون است مضمون بودن شما در رکاب شاه پس فردا شمر نو فرمان است
 و تقاضای پیش خدمت فرادان از یکدیگر شکست از نانی تا چه حد توقع حقوق
 آشنائی میوان دشت که محض سابق خصوصیت حفظ انبیا و استان قدیم خط
 کند و بی آنکه دستاری بجهت دراز سازد پس الفت حق صحبت کا بار در دعا
 حرم مقصی آن شد که بالفعل تقبی شایسته تقدیم شود سستی در تعارف سستی آید بی
 استامی از شایسته سستی بیگم خرید به شام با حمله یک قبضه چاقو که پاک است
 می رزد با یکدیگر مقرر کن بی شایسته اعتراض چشم آسمان که بود نظیر آرزاییده برای

از برادر عزیز نیک کتاب بگیری و در قطع و فصل کارهای بنده شد و تیر زار آن
 بر به عزیز باش و آن شکر تم در زید نکم تا جبری که بفرمانت رفته بود و متعنه نفس آورد
 مزد آن گرفت جان برادر که کار کرد بنده و تخلف خود را در رعایت عزم عمل
 آوردم دیگر اتحاد دشمنانند قوی چو مرا آلت عارضه بدستش دادم تا یک
 قوت با زوی تو هاستم **بمیرزا ابوالقاسم همدانی**
 و بهمان بسکت و سیاق او مزاج و دعا به کرده است
 مخدوم من جان من میومین تا آن من آرام برادری بر طالع و کم همت باش
 کردن بر افراز تو زک بنویس که کش دشمن کش آموده رزم شو با زیر شکن در آب
 تعاقب کن دشت قهقار بر و مرز غرر تا ز این پدین باز که شغفین و کج کرده است
 و صد رک و کچه منخوانند جای خود نشان او تا پو تو به کار از سفارت سپرده
 فارغ ساز کتبخ فارون پست چرخ خوار و ان کیست از پنجا تا کا و دماهی و از آنجا
 تا کا و دماهی هر قدر بالا و پایین برویم در هم و دینار و ثابت بسبب بارش
 برکت کف میزان بگذاریم حاشا و کجا که با کیست کجا با کیست تو هم سفت شود
 چرا با این طالع او تمامی پادشاهی منی کنی عفت منم او می خدانی کج شخت و اگر
 بخواه تیر و زکش بر بنددو بالا برو علی آباد و ساری هم می باشد کج می باشد

الی امه اگر مصر عالم عزیزی دارد و تویی آتیس ملک مصر کوشش و سپیل بعضه
 لال بیارایمان پیا طرح مصر بر بندار علی اطلع الی آیه موسی بفرما است حضرت با
 هیچ آفتی بر اندازد تلافی با پر سالی از آن کیلان در آرد اگر خسرو پرورده میستی پس چه
 چیزی که مقدم عزیز من تجیل سبا و سرعت شمال و با آن طرف حال کنج است
 و متخل بیخ اگر من بجای تو بودم بطالب سعی حضرت ملا نظر علی قانع نمیشم
 بار بد کنس کواشی عشر الف قیغه نغنتی کجاست تار و تار به خواج چنگ و چنگ
 پارکوه و محرورده و پاره خود و غیر بوزرود و بر بط با زکات و امانی کیست
 خسرو خانی چه کاره است عاشق شیرین شو پدل ک پدین پش شاور بار
 بفرست تسان کلین سپا دیز عوانان چنگ در زم بهرام بخوی خون بطام برین
 تو کجا و وقت که شاه کمر بدین خراب است از عقب بگذرد رنگ را بگذار سر سلا برود
 طاق بستار باز آن شکسته دیگر او دست کن اگر پیچید در عرب نیت اولاد
 و عجمت و اینک تو نام کرده نصیحت فرستاده نامر ابد در نصیحت را شنو
 هر چه دولت خواهد کن امروز و فردا زردت دستت قلم و کلمت کزیت که
 ملوک اطو ایف باشد خودتی و خودت و حده لا شرک لکم بشید و فریدونی ز باکت
 اردوان امی کاش در این کس میرویم دیر در بود که پای دخت پد و کنار خنرا

شکر آب و دستم بود تو سهر لب یاد آن عهد مکن شکر و لیله بجا آر و آن انسان
 لطیفی آن راه استغنی یا ایها الانسان ما غرک بربک الکریم سکوت چرادر می
 و غزل را همین بر آن فصل بیچ و پا و وصل بیچ خوب سکونیا جیا بهم خجالت مکش حق
 حق شناس باش تا پاس نشو حالاکه ضیاع تو و عمارت زانه آفتاب مست
 کدنه باد شمال باری خدائی و پادشاهی مشکیش تو شاعری و ساحری را که
 از وقت نرفته اند چیزی سخنم که در آب کل تنیت بسم الله دستی بود
 چون بزنی دور می بطبع و خاطر پار دندان بدندان فرو کن مژگان مژگان
 پیش از نفس اضطراب از قبض انقباض خواهد خود بخود گفت گو کن و مبدم جت
 و چون شکر هم بر برف بس ای ملک بس ای ملک بگو اگر واقعات
 باشد و یقین چیست بپر شود که رحمت و ارشاد نشان ندی و جبه درویشان
 سخای بنده قانم و راضی دیگران خود دانند خوب خدا عمر داده تو با این حال
 زیاد و کوچ خدا و چهره شمشیر با غر زکی منجری همصایه عمر و معد کرب منجری
 همین چیست بر چاه تو کات من است و در نیت که دستیک نمودم اجل و شکر برده
 لم یصل الاحب و نعل در آرزو هم با خرم و آرزو دنبال جبه دعوانی و چاقوی نفا
 دراز شود دست ندی که کله کشته اول پرسی فلانی من چه داده و با تو چه کرده

میرزا ابوالحسن
 قاسم است

میرزا ابوالحسن
 قاسم است

سفر نکات فلات منی قدر خوبی بدان پاس دوستی را حق محبت بناس مشهور
 خوی مردان پیکر چاره میرزا صادق این خبر را که بشنود نامرد است اگر از نیکت
 و شلیس بنیدن و پارسین و در باین آبرو چه طور بایران میرسد که ششما
 شهر شهر برود و کوی کوی بدو آب زکی بخورد و در ورسن جنگی بچند و بانایو
 هشت وشت شود و از مور زرم و درشت بشنود و در کار دولت بکوشد
 و تقدیم خدمت خواهد نمود همی و حکم و اصلاح آیا یکت قوطی انقید یک صره
 الفیه دست پاکند یا کند تو که هیچ کار نکردی و کذب بین آوردی مثل خود
 حافظ شیرازی که خودش از دروازه شیراز بیرون زود و شرش بمرشد و بنجایا
 گرفته بود این کنج شایکار از مغت و ریگان بهری و بخوری پرغام طمع مباح شد
 رفتار منظور بدارا گرنه پس فرد است که بر سپرد و دانش اندک نشانت جو هم نام

معلوم نیست که کی نوشته است

مخدوم مهربان مشا اول شب همان قاضی جدید بودیم گروهی مختلف از ملا
 و میرزا و شمشیر بند و سوزنی و سی پاره و بنده چاره و میرزا محمد علی و عبد الله
 پیکت مجمع که منقضی شد خسته و کوفته نیمجانی بجان رسید مری داشت و خوابی می داشت
 پرده بالا رفت در هم خورد کسی داخل شد متوهم خدمت از جاسم گفتیم چه چیز است گفت

کدام

کدام خبر تازه تر از این خواهد بود که میرزا ناسرشتد منزل رسید و تو مستولم
 بر داشتی و صحنی نکاشته شبی شراب بوده و روز دهم رخا را که تو بطلبت ایشان
 مغروری و از باس هرین داری خود را در جبهه من حیرت است اسم فحل تفضیل کثیر
 اگر شرم حکیم تاب عتاب بزرگان نذارم کرباوت رفته هشتا روز در بالا خان
 میرزا تقی مرابطانده مهصل فرمودند و وصول نوشتجات تحصیل من مقرر شد
 بسم الله این سرو این چاقی کا فر که بسیار زن و بکنج بکوب یا خواب و شمشیر قوی
 کفتم جان من این جبارت تازه است از کجا پیدا کردی گفت از آن روز با لافان
 که مرابرتو کاشمشد همان نشانه که آن سپهره فریونی موز پهلوی زده تکلوه کدشته
 پیش از در زجور اب و رآده پانی که جاش بر سر آفتاب بود از رو در خواب
 پاشته میرد ایل عرش را مانند شمش در زیر قدم می سپرد و من هم از رو و از
 و کهنکاری تعلیمی با مسیگردم و جوهر معرق بیادش میداد کفتم سبحان
 مثل مشهوره زنده صاحب کلان رسم روزگار این است که هر جا آزادگان
 پایمال آن ماده کان باشند گفت من چه میدانم از خاقانی پرس که تخم العرقین
 گفته است باری لابد و ناچار که از استیم و پای کرسی استیم و اندازه و مقروض خود
 قتیبه کرد که چنین هم تصرف تازه است بغر و چراغ دت واری کفتم از این راه

که بزوج عادت ندارم گفت فردا بقریه چهره کفتم فردی قرینه خدایت اگر از تو
 او غافل شده بودم گرفتار هزار قرینه میشدم بس از آن عرضیه تو اب تمام محبت
 که حکم و فرمان بود و حرف و مطلب داشت دست کفتم و تمام کردم کاغذی میرزا
 رحیم لازم دهنست از هم دادم و کفتم دیگر کاری نیست تحصیل تو تمام شد گفت استغفر
 باقی داری باقی نوشتجا تر بدیه انصافا کو مردت کجاست که تو اب شاهزاده
 خطابي سخا مبارک بفرستد و تو جوابی بدست تا مبارک کنی کفتم میرزا چه وقت
 کرده رخصت نوشتن داده اند بنیست که من هم بکنم و تصدیق خواندن بد هم
 تو اب شاهزاده همانا قرض تریزین کار دارد که پاد این جواب پر دانه پشد و غیر
 پیوده مرا بخواد و بخواند گفت اینها عذر و شوخی است من محتسب و موکل مشک
 نشوم الا با او کل و بن کفتم محشاید و زانو بلند کرده و تلافی آن سماجت و تابان
 بجاست را آوردم که هر کاغذی سطر را بعدا یک شرح کشف با فاش گذارم
 و من پستار دهم و تو هم او و بی مشول سچرت و معزول از چوپوق کلاه شمع
 فرج بگری زد و چند که من تجریر و تطیر از دهم او برنجیر و غیر از دهم و نه بیچیک
 از ستار ما خواب کردند و ملائکت آسمان در عذاب بودند تا آخر همه نوبت
 باین کاغذ رسید پدرش کردم لیشاش نمودم که این کاغذ میرز است

اینجا است بریزو بنویس که چه میخام و مطالب عرض کرده ام چاره پتایب و چو آن
 چشمی مالید و کوشی و اگر دو خواندم تا اینجا که طایف آسمان است سر
 گفت این کاغذ نیست قبول آقا علی ترکیب غریبی است که تا دیدم نقش و طرح
 بود و چون شنیدم شخص و جرح خدا پدیدار شدم فحاشی بوده است نه فحاشی
 بقول آقا عمر با غرگسا لاله زه تسبیح غرض از این بطل و شرح هیچ نیست که یکمیرزا
 بخواند و بپسند که سیاه را میتوان فرساید یا نعلت و بگرد و دور و دراز که میخواند
بر حوم آقای میرزا تقی علی آبادی نوشته شد
 مخدوم مشفق من مجلی تحریر کرده بودید و مفصلی مقرر جناب آقا علی محمول داشتید
 که اگر این بار شل آن بار در زنجان بشود شما این بار در کیلان بوضع کل آن بار
 در زنجان ماعی جمید بذول دشتید بدارید و الا فلا مخدوم من این بدکار
 از تو مراد رکان بود عرضش با الحجاز و انگریزی بالعراق فاعده اما بد من خود در آن
 شما زیاد و بر اینها مؤمن و موثق میدانم معلوم شد که استداد آیام دوری با
 یغیر سابق اعتقاد شما در حق دوستان صادق اولاشده ان بعضی الظن انتم
 این مثلها چه چیز است من لی از شما جدا بوده ام مگر تازه شما از من بواشده اید منطوق
 عهد و پیمان و خلف و ایمان در عهد و چه زمان فیما بین من و شما بوده الله اعلم

نور مؤش کمن عهد قدیم شما را چه شده مرا چه منت داده عهد همان است
 که در عهد آنت بسته ایم مخدوم ها شایان باشد ازین پیام شما معلوم عالم شد
 که عهد شکستی و من بر سر پیمان بودم و اسلام

ایضا مرحوم آقای میرزا تقی علی آبادی نوشته

مخدوم مشفق مهربان من صحیفه شریفه رسید و مضمون مودت مشنون محکم
 کردید نظار کمال تکرر و تحسین مهیبت کرده بودید که مثل شاکم کسی تا لم و
 متاثر است شما امیدم که مثل من متاثر و متحسین بودهاید اینک نوشته بودید
 که من باید بشما تلبیه چشم چوین است ای حق مرحوم طاب ثراه نسبت پدر و خواری
 بشما پیش از من داشت درین مصایب نوبت سفر حضور این و با و طاعتون
 که باین همه مصایب کشت اگر همین قدر باشد که روزگار کوشی می کرد که ادراک
 لغای شما چندین مجلس بی نفاق که امر و زاز نوادر آفاق است مقدور میشد که چندی
 با هم نشینیم و غمهای کند و نور ابطاله اشعار جدید و مذاکره عهد و قدیم از دل پرور
 کنیم باز طوری بود و لکن اینهم از قراین خارج و از ما مساعدتی بخت طلوع من
 علی الظاهر سباب موجوده ندارد و فرشته است بدین نام لاجور را ندود
 که پیش از روی سپدان کشد دیوار چیزی که در میان ما به خوشحالی است این است

که عاقلان

که عالیجناب فضایل آب اخوی مقامی آقا علی مرثده هجرت سعیدین را داد و در ضمن
 این مرثده نوید میدی بملاقات سبب آیت سامی بجان و دل رسانید نشانید
 تعالی همین مامل از پرده غیب جلوه ظهور کند و مایه آسایش روان آید اکنون
 غیر این تثنائی خاطر خیرین زینب و مایه سکون و آرام دل اندوکیدن بخاطر
 یحیی و تیاک شرح این مقالات تجریر رسالات درست نیاید شیخی میخواید شیخی
 فرغی و جمعی زیاده چه نخست بد همواره دیده بر و هول مکانات و جوع و تشنگی
 رقم شاهزاده آراوه و الا تبار که بعد از مرصبت از مرصبت بعد از
 فوت او سپید مرحوم بخط قایم مقام باصفالدوله مرقوم فرمود
 جناب محبت و محبت جناب مکاتبات آب خالوی معظم معزز عالی تبار صفالدوله
 اعلیٰ العالی بدین که اولاد در باب کار افغان کراری مبارک شاهنشاهی تخریر
 باید چهار دستر شاهسونز با هزار نفر خسته در اول مبارک شاهنشاهی اندرونه فرمانید که چهل
 پنجاه روز بعد از نوروز مبارک رسد جناب هم قشون تسلط و را با چار دولی و کروی
 برساند و خاطر جمع باشد که بنایت غذای تشکیک مستحضر و مشوح خواهد شد و پست
 هزار تومان نقدی نواب غفران آقایی که حسب الامرهایون بسیار ظفر ناپه بازند
 انشاء الله تعالی خود را هم داد و اگر رای مبارک همایون شاهنشاهی بصلح باشد

بهینطور که حجت از کامران و کل و ساسی و بیافات و خوانین افغان کرشمه
 کاغذی مشرب قبول خواسیم داد و یکسپهر کامران میرزا را با سپردن و سپهر میرزا
 قلعه چکی و برادرش محمدخان هزاره و سپه عطا محمدخان درانی بکر و خواسیم گرفته
 و سرحد را از نظیر تکو سوی و از طرف پوزه که بوزخا قرار میدهم که قلعه غوریان
 در میان خراب و پایر باشد هرگز آباد نشود و ایلات سرو و در ضریبی کایر هر ساله
 دوست سوار رکابی بوض ایلات بدهند و پیر و خانوار بسیاری که از خراسان
 بجزات رفته و در میان او بیافات هست هر جا برنج کشیم اگر همه خوارزم و بجان
 باشد باید حکما بیا رند و رد نمایند و هر وقت ضرورت شود از افغان قشون امداد
 بدهند که موجب باخودشان و سیورسات با ما باشد بعد از ورود و در ض ایلات
 محمد صیغها هزاره را بار بار بفرمان آدم شمشیر محمد خان و آقا پکت کرانی تو شعی باشی
 که چند بار بجزرات رفته و میان جمعیت او بیات فقه معرفت و معروسی داشت
 روانه جزرات کردیم و بار محمدخان وزیر را کما شد استیم که اگر فرمان جهتیار نامه
 در بارهایون برسد با قرار نامه صلحی که بهین شرط است و از طرف حجت
 گرفته ایم کمال امید داری و سرفرازی در داره نمائیم و اگر مرده داد و بهار برسد وزیر
 از دست بنسیم و کسب جزات و خیر چشید می و سپاس خان غازی سوار افغان

کهنه و تملک خرج بد بسیم و پنوش و سرکه میند تا پنجاهم بهار و سپاه امد و بعضی
 آبی و توبه شاهنشاهی برسد و سال که چهار طرف هرات را که دشمن کردیم و دیدیم
 و خودمان و قشونی که همراه بودند بد شده ایم خدمت هرات را شکل نیدیم چیزی
 که ما را باعث مشکل شد سفر خلاف نصل بود که او هرات باستان قرار مرجهت است
 غفران آبا ز دارا خلافت شد و بنا وقت که ما را مور فرمودند سینه بود که حال
 کلا با بنا قلعه رفته قشون گرفته بودند و دشمن سیر و از او دوری ما تا جایی که
 آبا دانی خراسان بود که از شخصت و همت او شرح نبود آوردن ذخیره سهل است
 قورخانه و جبهانه و پافزار و بوس هر بار از صعوبت داشت اسب سواره
 از بودن سرباز بودن خوراک طوری نتوان میشد که اگر رستم بود در کار می آمد
 اما چون با سال در هرات زردی و سرما حاصل شستوی و زوده قشون موجود
 خرابی بسیار بمانعات و تلوک و آذوقه و مات کرده و بعضی قحط و غلای تنجا
 بر تبه حال است هر که چهل پنجاه روز از بهار گذشته نهاده اند قصد تنجا شود که حال
 که میرات بدست مکنه تنجا نیتد محال است که تاب پزند و برخلاف سال
 بعون الله تعالی سیری بشوند پادشاه و کسکی باغی دولت خواهد بود
 تنج و تخت هرات و کسند که با وصف قضیه نواب غفران آبا اگر امیدجو

ومان بود و پیم سرماو باران نبود و محال بود که بهر آن گرفته مرجهت کتیب خرم
 اخرا بر که قشون را در سید و سوار او میا قات پاشید و هر چه افغان بود و با بود
 و قندار که سخت با پتنگای قلعه خزید و فارسها هرات کلا بمل و غبت و خوش
 و از دستهای شسته و ستودند بودند که با پتنگی و پلدار خود با بیج و کوره خند
 پر کنند و سر بار از بر اینمانی و بیلیج و شان و اصل قلعه نماید قشون را هم تازوی
 قلعه رفته بود و احدی ز قدرت نبود که سر بر آرد و چه جا که خیال تیر و آیز کند
 تقدیر سجانی و کروش آسمانی انبیا و قصا کرد و سال آینده عالی شاه را بطور است
 که مرقوم داشتیم اما ز نام کار و در دست خدایت چه دانند کسی غیر پروردگار
 که در او چه بازی کند و در کار المیزید بر و الله تعالی فضل الهی باشد و حکیم مایید
 رای بود چون شاهنشاهی مصلحتی از فیوضات الهی است هر چه بر زبان می تریجان
 جاری شود و آنجا بزرودی زود ما را نگاه سازد و خستیا نامه را طوری بنویسد
 که در حقیقت اعتبار نامه باشد و اسلام کتاب شامل غلغان در حقیقت
 اما هم کتاب پنجاه و از کتابخانه نواب مستطاب شاهزاده
 مؤیدالدوله طما سب میرزا بدست افشا و و بر این کتاب
 احاطی شد و اگر چه اصل نسخه ناقص است و چنان معلوم است

که قایم مقام رفیقت تمام آن شده و من ای من
 اسبف اثره فهد رمی اکثره و چند ورق از دیاجیه
 این کتاب که اول و در صفحه است و ضمن کتابی که در کتاب

بسم الله الرحمن الرحیم

سجایک لا خشی علیک انت کما کثرت علی نفاکات واجب عین کمال است

و وصف امکان شعور و بال این نفس خود چه دانند که از عالم کمال سخن باندند نفس را

نزدیک بر حضرت قدس شریف خواند معانی چند که در طی اعطایند و این طبع بلطی که ایند خیار

انسانیت نه بالغ شای تالی طبع قهر چه زاید که گفت کمالش توان خواند نه وهم و حیا

نطق قهر چه گوید که هر دو سپاسش آن گفت نه وهم و قیاس های و شش کجا و پایه

ستایش شایخیال کجا و معراج کمال عقل شرمجو بی محبوبس است و در است

خدا معقول و محسوس است اگر از محسوس طبع مخلوقست غیب با بود می یادیده محسوس نظر

قدس نظر کشود می شایسته عرفان رفتن و نیست بزودان که منتی ولی اکنون کجا

شرم و نضافت که در محسوس طبع حوس این قوه عقلی فکر و فکر هر دو در کشوده نظر

اکبر در پان آریم و کلاکت هر دو زبان حله نکر و خرد کو نیم و شکر نعم نیک

فلم هیات بیچات نه در عالم نفس و عیب عالم تخریب توان شده نه نادیده دانست

وصف و نسبت توان گفت نخست تمیز معرفت باید آنگاه تقدیم محبت نماید
 که ذات چو زلف بگرد و دانش بتودن یا ثبات دینی و دعوی معرفت نمودن چنانست
 که مرکوم و ضریر از بد فریر و مشک و عطر سرسبزید و مهر روش و عطر گلشن ستانندند
 آب خاک را با عالم جان پاک چکا رهت و عمی و مرکوم را با مری و مشوم
 چه بازار تعالی شانه عاقبتون عجز از حد عین محمد است او را بهر اهل غایت نیست
 حضرتی استایش سز و پرش باید که در رفت وجود و شرح شودش از
 عجز و قصور کزیری نیست و در قدس جمال و غر جلالش چه نظیری نه و چو دی همچون
 و چند مبر از مثل و مانند بری از شبیه و بناز بر از انجام و آغاز نه کس داننده است
 چیزی از آنده اولای یافارقه انجیر لایق است بچشم لیس کشی و هوای بصیر عین وجود
 نفس و جوب شد و آنجا عدم از اولی و سلوک با حقیقت بسطه آمد تعالی شانه عن ذلک
 بل احاطه علماً و قدرراً و هویت محیطه نفس امکان بکمال و جوب مقابل او تا سلب
 شایص که دو شب خصایص لم یلد و لم یولد و لم یکن له کفو احد و چون جمله صفات
 خوب از نشأت و جوب بود خود بذات عین صفات شد و جلی مع جمیع کالات
 فیه اسم کلمه و القدره کلها علمش تعاضی معلومات نمود عالم صفات پذیرد
 معنی قدرت بر روز کرد پس از تجلی ذات در آینه صفات صورت استا جاوه کرد

هو الا اول الامر والباطن و الظاهر و اوش عین وجود است پیش عین شود
 جلوه کمال حدت اغشوشه و کثرت و قوام نفس کثرت بدوام ذات
 و حدت عرش عین بر قوایم اربع قرار گرفت نوریزدان از اینها کل امکان ظهور
 یافت الرحمن علی العرش استوی و هو بالاقی الاعلی از اطلاق تفسیر آید از جا
 تجدید رسیدیم فیض از مرتب فضل جنبش افشا و شعاع وجود در برقع شهود تابش
 گرفت عوالم امر و خلق پیدا احتیاج جزو و کل بود یکشت **الاله خلق و الامم فبقا**
الله من مخالفتین که هر عقل از عالم امر پیدا آورد و مایه نفس از ساپ عقل شهود یافت
 طبع خلق نفس شد جسم اطیع حاصل آمد طبع اجسام حکم ضرورت از میوهی در کسب یافت
 و عوالم ایجاد بدین وضع و اهلو بناظم و ترتیب پذیرفت قوس نزول بود به طاعت شد
 قوس صعود و بضابط حکمت اشراج اجسام و از دواج طبع و اجرام منسج موالید رسکاز
 و موجب اشطام زمانه پس از جمله موالید شد جنس حیوان اکل اجناس شد که قوه حس
 داشت و نوع انسان اشرف انواع گشت که علت ابداع بود و با سجد چون راوه
 ازلی برین بود که نخل امکان بیار آید و باغ کعبان بیار حقیقت انسان بود
 کرد و کثر مخفی مشهود گشت و او خود وجودی قابل آمد در ک کلیات جلی متقابلات
 که مخزن اسرار غیبی شهود شد مطلع انوار شمس دانس کرد و بد عالم کبر و جرم صغیر بنام

و نقش قصا و طلسم تقدیر کردند آئینه صفات کمال گردید و کجین سحر و جادو
 عشوه جالش بهری و پیشانی شد جلوه جلالش هروری و پادشاهی گشت
 ز سبزل پاکت بعالم خاک تشریف دادند سروران ملکات بر صحرای هر قدم نهادند
 پیشانیان آدی راه دین گشت پادشاهان جامی خلق زمین بهر رو غلغل بیت
 اندخته شد و بهر جباریت حمایت افروخته و در هر عهد و عصر همچنان پیشانی خلق حاضر
 پیغمبری بود و پادشاهی ملک با خدیوی و سروری تا نوبت بنوبت بخواجه کانیات
 و اشرف موجودات رسید و علت خلق کیهان مومنی کج پنهان آشکار کرد
 و در عالم که در عهد آدم بشایه نهالی تازه بود عمری و زینل شوفاقت رشد
 پفرختک پاینج و بن قوی یافت تا شاخ شکوه در کج نشود کبتر و عصر بنا
 بر اوج سما بر کشید و چون وقت آرزید که مپوه زین و فرد در روئی بر
 و بر فراید عهد جناب غاتم بود و فصل بهار عالم رهبران پیش که راه آیین کبتر
 بخلق جهان نمودند بنزله پیشانی بودند که تمیید قوم سلطان کت مطنفنا
 با اایوان دهد چون پیشاه پیر استه شد و مستجاب و گاه آراست گشت
 خسر و ملک آدی و پرتو نور خدا و خواجده ارض سما و سرور هر دو سر احمد محمود
 علیه آلاف التحية و الثناء که متر پیشانیان است و میر رسنما با و سلطان نسیمیا

و رسول سافار نماید این سیرت مبعوث برین دهن و جزو دکل پای ثبوت بگاه
 نبوت نهاد و مسند رسالت بقدم جلالت پاره است و در جهان در عهد
 سیدش حد کمال داشت و جمله ذرات کون اعم از نیک و بد چنان در خود
 تجلی سعادت و تمیم شقاوت کرده بودند که تقدیم اصلاح و تربیت هر موجود
 اتم و اکل و شهودی اعلی و اعلی صورتی است لاجرم حکمت خدائی و رحمت
 کبریائی مقتضی شد که خوابهستی خود بیکت خویش گذر کرد و بر حال عینیت
 حضرتش حجت ظاهر بود و تحقیق جامع و رحمت عامه و کلمه تا هر پادشاهی ظالم برپا میخواست
 یا سخن قرین میباشند ریاست نبوی با سیاست حضروی جمیع فرمود رسم دو
 و بعدانی که از ویرانه زمانین جنبه جلای و جلالی بود بر انداخت قهرش عین رحمت
 شد و عرشش شخص حکمت لطف و خشمش معنی کی بود و بصورت فرق
 اندکی بنفس ظاهر و زنگ ظاهر سلطنت عمل کردی و حکم باطن تربیت عقل نبوی
 و در هر حال اقتضای حکم و حکام و تهذیب عقول و انعام و اهل نبودی تا قائلان
 معاش و معاد و پسر اربع و ایجاد را با شایسته و نومی دلایل شریک و
 تعلیم خلق جهان کرد و چند نیک شایسته اعلان را زینان موجه از خبر حقایق اوج
 گرفت سیلها از موج معارف پانخواست که هر کس در خود روح خویش بری از آن

برد و نهری روان کرد کاغذ آن پدید و نمونان سید را که در پایه صدق
 و نفاق غایت استعداد و استحقاق بود چنان عرضه تربیت ساخت که این
 مالک رجات عالی شد و آن مالک رکات ماویه فریق فی بخش و فریق
 فی تعبیر قومی پادشاهش شرواز نجاب حضور گرفتند و قومی پوپل غیر برات خیر
 رسیدند چون حق تربیت او شد و ظرف جمع خلائی را از ما معین حقایق
 در خروج متلی ساخت و عده روز وصل رسید و نوبت رجوع باطل آمد
 و زان پس پسندی که خسرو بارگاه ولایت کوشا سلطنت و هدایت در زیر
 ملکین داشت دست رهبری و حمایت بر خلق زمین با سلطنت باطن و بی سر
 مجموع بود و حجاب فرق بین جهان جلال مرفوع و لیکن در سایر اوقات
 همان ماده جنک جلال که باقصای ذات این دو وصف بود و خود نمون
 سنگ شرف در میان افق و رحمت جمالی از سطوت جلالی بر کران شد
 چه تا موبک شریف بتو تساحت دنیا بخت علی خرامید اصحاب شقا
 اسباب نفاق فراهم کرده حق خلاف تعصب کردند و ایت خلاف حق
 بعد از آن این شیوه شوم و عادت مذموم چنان ساری و پراگشت که آن
 ظاهرین صلوات الله علیهم همین با آنکه شافع روز جزا بودند و صفدر در وقت

و قلاب قدر و قهار قضا و عمرت مصطفی و اشبال مرصعی باز هرکیت در هر عهد
 که گاه ما مست بگام کرامت سپردند چسب اقصای زمانه از تحت ملک کرامت
 گزیده بملکت باطن افشا کردند و از سلطنت ظاهر احشائت حضرت مجتبی میل
 ظاهر بر ملک ظاهر فریاد حضرتش می مطلق شد و زاوه همد مقلبه حق پس منند
 خلافت از آل طالب بنست غاصب افشا و بکچید سیاست ملک ریاست
 مان با آل امیه و عباس بود صاحب عهد و عصر نیز با قصابی حکمت انشام
 فرمود امارت ایام و اسلام که میراث خواجه نام بود و بگذرک تا ز شد و نام
 و ناموس پای دشا هی در ورطه تباہی افشا و گاه شورش عربی و کافشنه
 ترک و ددیم نه از شرم و ادب نام و نشان نماند نه از رسم کیان اسمی در میان ملک
 عجم راه عدم گرفت خیل عرب فقط ادب نکرد شکر زک فتنه شرک پیداورد
 هر کجا کشتی بود دعوی سروری کرد و بجز خود دیگری برود و هر کجا کشتی بود
 هتبری خوشت رتبه برتری حبت مردم بی در اعرص و طمع بجالی رسید که بنده
 چند غاصب ملک خداوند گشت و چاکری چند جالس تحت سروری شد
 ناکسان چشم پدید از کمال حیا بشد و بر منده خو جگان شش کشتی ملک در کرد
 شن افشا و خاتم جهم در دست اهرمن زاع و زغن در بنع و چین راه یافت و

ز من تاریخ و سخن جو گرفت کارستی در اضطراب آمد ملک ملت در احوال افتاد
 دیده روزگار و راه اظهار بود و شوق و دل میفرود که باز گوهری جامع و ^{قلعه}
 کامل از عالم غیب جلوه ظهور نماید که حکم جامعیت و کمال زناغ جلال و جمال رخ
 کند و شهر یاری باطن با با جدری ظاهر هر صبح خسر و ملک صورت و حسن باشد
 و مالک شوق دینی و عقیبی و وارث حق ملک ملت باعث نظم دین و دولت
 صاحب شمع تاج کیان شود و نایب صاحب عصر و زمان عمر با سودای این جهان
 نقش ضمیر زمانه بود و تاثیر مراد بر نشانه آمد و حکمت آبی انصاف کرد که بار دیگر
 فیض و احسان از بحر فضل چون تابی و در شود و باران رحمت عام بر مزرع ارواح
 و اجسام بار دین طینتی شریف که در عهد نازل بر وجه اجل از نام معین رحمت
 با دست بنان قدرت تخمیر یافته بود و انوار جلالش بر عرشین بن تا در ارض
 غلوت حدس بعد محفل انس در آورده مشکوه پر تویش کردند و مرآت عالم
 صفات شاهد حدس که از دیده غیر در پرده غیب بود عشوه خود نمائی کرد
 قامت لرزانی پفرخت رحمت حق که از جمله جهان چهره نماند دست سینه
 بر ساعت وجود پندخت کلشن طو رکلبین نور پرورد و دادی امین بخند
 پاورد شمع همان در جمع انسان پفرخت آب حیوان در جو امکا پانویز

بزوان از عرش جن تا پید چبت موعود شاهد و مشهود شد رحمت موعود و
 معلوم گشت شهر پار زمان و زمین مرزبان دنیا و دین پر تو ذات حق
 جمال مطلق آیت قدس جو و غایت و تس صمود سلطان الفنون آفاق عنوان
 مصحف اخلاق سایه لطف غلامانیه بود و ندی آیة فتح و علی فتحی شاه قاجار
 که عدل مضمون است عقل منور نفس مؤید و روح مجرب و مقدم پاک به عالم خاک
 بناده بخت آج و شمت پفرخت و صدر جاه و قدر پاره است ایوم انجرت
 الآمال او قدت و کوب المجدنی فوق العالی صعدا جهان خلیج انزاکام و اصل
 شد زمین و دور زمار اعیان و طرب شامل گشت قدر مرگ خاک از اوج طارم
 افلاک و رکذشت عالم حسن و کونین بر عالم قدس و تجرید بنایید مزاج زمانه شمیم
 که جهان خراب تعمیر یافت چرخ و زوت ریحمد جوانی تازه شد زال کیت چهره
 مباحث غازه کرد کلین در کلها می امل بار آورد کوشش و زکار را موسم نو بیا
 آمد شاخ شوکت که برک ریزانده است عطر پزان گشت باغ دولت که عرضه بر
 عرضه و زو کرد و امان ملک و ملت از دست غیر و آمد غوغای باغ از سخن باغ
 پشاد باغ گل خاص غیب شد و شاخ سرو جاشد و و اشتر از چندان پر تور و شست
 بود که مهر رخشان فروغ دهد خسرو از چندان دعوی پادشاه بود که شاه کیت بنیاد

چندان بود که شه و نازسی قدان کاین بجلوه سر و سنوبر خرام ما اکنون زیور
 تاج و کاه بجلوه فرو جاوه خدیویت که شاه همه عالم است ماه نبی آدم متر
 خسروانت خسر و نیکوان و خواجه تاجداران و خاتم شهریاران و دور فلک
 بنده اوست جان جهان زنده باوست مطلع قدر را بدر تمام است صفا
 عصر انایب عام نیابت امام کند حرات انام فرمایند خنک کرد و در نام شام
 بوشن هر در کام آمد و حضرتش نوحه صفات کمالست و مع جلال و جمال با
 سروری داشت مایه رهبری جستن منع اندا و کرد جمع اضداد فرمود و منظر مهر
 و قهر شد و صد لطف و عنف و مطلع رافت و سلطوت و شرح نعمت و نعت
 طبیعت و نور عالم را که بعد از سید نبی آدم از حد اعتدال است و انحراف بود
 و تدبیر آن با وصف کسوت امکان سهولت داشت بدار و نامی تلخ و
 در ماههای شوکوار چنان متور و شقیه و قشویت ساخت که باز به جمال او
 رجوع کرد و در وقت شب موقوف یافت جنبه جلالش آتش بوزان بود و همیشه
 جلالش کلشن فروزان ذات معبودش نوبت جامعیت کوفت و دورت
 تابعیت یافت که بار دیگر چون عهد نبی با زاین دو وصف را با وصف
 قدمت از حالت اجتناع پیدا میفرمود تا پیش همین لطف و شجاعت

حرب و فخرش با علم و سلطه عاقبت گشت چو ساد و سبا گر چه در و آرد عین و
 هست داروی طبعا که چرخ باشد نغز و شیرینت سر و کلشن از بر میان بر
 بستان جلوه دهد بر مآمن اکتفا و سندان در نار و نیران صدمه بزد
 قامت سرو از رتبه ابر ببالد آهن نخت از صدمه نیکبنا لدو چون نیکبسی ^{بنظرو}
 مرتبی گل آراین هر دو کیت مقصود صلی خیر زیت و ترقی نیت خواج خسروان
 که وقت کنه تحقیق است عارف سر خلاق تدبیر حال هر کس رخ و نفس او
 و چاه صیب و ملت با نذره ضعف شدت نماید عهد مهودش دور کستی را
 نوبت کمال و نقطه اعتدال بود که تعدیل عالم کون و تخمیل عالم خلاق بذات همایون
 مخصوص گشت و او خود تیری ساطع و کوهی جامع است که از اوج فرار عقل ^{نفس}
 ضعیف میسولی در تحت ظل عایت ذیل حمایت است غفلت طلوعی خوا
 فحول افان پیدا شد ندنمون فضایل هویدا شد که هر نفس ظهوری یافت
 صدور و وزیران ظاهر شد ندنمون پران کامل آید جوهر رخس جلوه نبط
 گرفت آیت جهان داری مشهور شد طلعت مکرادگان مشهور کرد دیدن جسم پاک
 و عنصر تاباکش آغاز نشرفیض و ببط فضل نمود و پر تو تربیت بعالم اجرام و سا
 جسام انداخت چرخ طلسم که عرش اقدس که میزد خدمت میران بزرگ و امیران

سترک فرمود که مالک تمام زمانه و حافظ جهات جهان خاصان حضرت را
 که خدام خلوت نامند در مقام ثوابت قائم و ثابت و ثابت که محرم چو
 عرش اند و مظهر کار و نقش کیوان از تربت عسایر و او بر حسب تقویت کابریست
 بهرام اشرف بخت ترکان شد و رشید چاکر تخت سلطان گشت نیز در پسر
 اهل ادب خواست زهره تربت بزم طرب با و که اینک دره ماه کردون
 بدولت شاه کیهان و در تکمیل تمام است و عهد تربت عام حکمت جنایات
 کو هر وجود شهریار بر پایه شکوه و پایه کمالی داده که نسخه عالم کبر است و هر
 کتاب تقدیر مکل انواع خلقتی مرتبی را باب نوع همه او کل است و جز او جز
 همه و اصل است و جز او فرع مثال انوار مبررین که قطار سطح زمین را از خط
 شعاعی بجزه و شفاعی خاص در هر یک از اجزای شود و اعضای وجود شعاعی عالم
 قدس و مشاهدات بجزه جدا که نه بخشد و رحمت کریمانه باشد هر عضو
 مبدأ کمال اصلی است هر جزویش مثال خاص کلی نه که هر مستمعی فهم کند این امر را
 کمال قدرت حق را جمال طلعت ذاتش ظاهر است و صفات و اسماهی چو جزو اجزای
 و اعضای همایونش در مقام مظاهر نه هر که دیده میسر شودش این دیدار
 حایه تجرعی حوته بخندل سبحی فانت بمرئی من معاد و مسمع بنده آشم جانی ابوالخاتم

حسینی فرامانی را با قد بصیرت و نفس طپت نشاید که چشمی در خور دیدار جان
 کشاید و نظمی کاشف از سخنان علی چون عبادت بندگی را پایا و آیین سستی
 و نام بود و سقی سستی بی وجودی شاید که ظلمت فئات خود را در شروق جلال دروغ
 جمال خلافت نیست دیده هر چه پسند بنور قدسی باشد نه چشم حسی هر چه گوید غرض
 اعظم آید نه نطق اکبر مثال ال تعجبید که ذات خود را در هستی حق نیست کرده
 منزل فرارسند و سر بایه یعنی گیرند تا بشارت بی فتوح آید و بشارت بی نصیر برسد
 پس هر چه پسند بنور سرد باشد و هر چه گویند از خود و ما نطق عن الهوی ان یغو
 الا وحی یوحی بنده پست را با نسبت هست چه کار است و پستی خاک را با
 پاک چه باز چو او هست حقا که نیستیم طلعت بدر را در شب قدر اگر احوال
 در پسند یا عجبی نه پذیر نصیب چون عجبی است ز نفسی بر بدر سما با وجودش
 زمین آواز نیاید که منم این بنده خود کیست مایه او چیست که در عوالم بالا و ^{پس} حقا
 و ان نفس خویش از کم و پیش نمی تواند گفت و رای تواند جست فاضله ذات ^{ان} یو
 که مانند شد غمرا با آن خاک تیره را ز کند و سنگ خاره را کو هر عجب نیست که بی
 وجودی چون این بنده را که از خار و خاک و خار و وفا شاکست قدر تو ناچیز تراست
 دیده جستجویی دهد و منطق گفتگوی کشاید که از سر ذات نشان جوید و در کنه

صفات سخن گوید کاشف حقایق آثار شود راوی و قایم افعال کرد و فاعل است
 الهی بدانند و ما کما لنتدی لولا ان بدانند بیل انقض کل امور
 سخن ورنه نبود این همه قول و غزل تعبیر و معانی و با جمله بطرز که
 در اوراق پیش تقدیم ذکر رفت چون حاصل خلق کجایان جلوه کز نینچان بود
 وجود مسعود پادشاهی مظهر سر آلهی کشت و بر هر که هست لازم است که در حق
 طاقت و اندازه یاق چشم تماشا باز کند و دست متاد از تا خازن
 نقد عرفان شود و وقت کج پنجهان فاختصر الخلق فی صنفین موضوعه و صنفین
 فریق فی حبه بحضور حضرت السرور و آخری فی سیر العیاب فی الیم العذاب حجت
 عمیم خاطر اقدس که حاوی هر نفس و مثال هر کس است جانب محرومان غیب گرفت
 و انصاف فرمود که باری چون الم جو ری دارد مستم محرومی نه پند و بار شیخ
 و عذاب غیب در سر و حجاب غیب مانند لاجرم با طای کتابی مسپس است
 رفت که موضوع آن نفس بود و همایون باشد و در نحو رانجام خلق اعلام رنمخی
 کند و اعلان کز نمخی نماید محرمان غافل امانیه هوشش شود و محرومان غیب
 آویزه گوش پس بقدر خدای چون و ایامی حضرت همایون قرعه تنظیم این عقد
 و تقدیم این امر بنام این بنده که از عقد بصاعت شرمزده است فاد و در حضرت

اعلیٰ شهابیل خاقان و محایل سلطان موسوم آمد و این قطعه غزا که چون حکمت
 صبا می خلد و پرتو صبا می هر عالم جاز را گلشن کند و ساحت جها نزار در
 روشن از بوستان طبع و آسمان گلک استا و عهد و سلطان بنظم ملک اشرا
 قشعلی خان که تا هم سخن بر زمان آمده و رسم سخن شیخی در میان شوبه مشاشر
 در فصل و کمال عدیم است و هر و لود از کف و جو دش عقیم برای سال تاریخ
 بوقف عرض سیدیت تخمین پایه عرش

اکنون بفال نیک وقت معوذت نوبت شروع بمقصود است و نیک بچون
 خدای و دود و فرضا و نه محمود و فهرست کتاب ترتیب فصول و ابواب را در
 سلاک شظیم و کلک تقیم آریم مایه شهود سلطانی سایه وجود سبحانی است
 وظل ظلیل انشخص جلیل مجال تخلف نیست پر چون حضرت قدس و مبداء کلرا
 در ظرف تعبیر نطق و تحلیل عقل ذاتی و صفی و فعلی و اثری است شهباب شخص و شهباب
 عن انقضای این مجسمه کتاب بر مقدمه و سه باب شد که مقدمه در شرح
 اموری چند است که علم آن قبل از شروع بطلب برای تشجید ذهن بلا لب سبیل
 درک مطالب لازم و وجه است با سب اول در نمایش نور وجود و سبحانی است

معبود که شارق غایت یزدانی است و شامل سه جلوه روحانی جلوه اول
 در طلوع نیر ذات و سیر بارج مفارقات جلوه دوم در توجده ذات
 معبود از عالم و تجرید بابت خلق تقبید جلوه سوم در وصف جلوه و شایسته
 اقدس و اعضا و جوارح مقدس باب دوم در شهود صفات کمال
 و شئون جلال و جمال که در ذیچهار نمایش طراز کارش خواهد یافت
 نمایش اول در علم و عرفان و دین و ایمان نمایش دوم در علم و معرفت
 و انصاف و ستر و عفاف نمایش سیم در وجود و ثبوت و علم و معرفت
 نمایش چهارم در عزم و شجاعت و حریم و مناعت باب سوم در
 ذکر آثار و افعال و شرح اخبار و احوال که در ضمن هفت کارش پیرایه یافت
 گذارش خواهد گرفت کارش اول در مؤیدات طالع های یون و قنوجا
 دولت روز افزون کارش دوم در سلوک خداوند زمان با سلاطین
 جهان و تاثیر تاج بخشی و باج ستانی و مراد دولت شهر باری و معاهدات
 خسروانی کارش سوم در خوارق عادات و شوارق سعادت
 کارش چهارم در وصف حال شرح حصال توایم عرش خلاف و دعای
 قصر حلات کارش پنجم در شرح حال زرامی عظام و امرای کرام و

و انسانی دولت جلدی در مقام نگار نشین در ذکر اعمالان اول
 و عارفان کامل و دایه عهد و شراعی عصر نگار نشین در عیش و شادی
 و قلاع رفیع و قصور و بقاع بدید مقدمه از لوازم تسل و تصنیف است
 که در هر فن تسل از اقدام و شروع ذکر فایده و موضوع نمایند و چون در
 این فن شریف وجود و شایسته است و کما شرفنا الیه بنای این کتاب
 بر ذکر شرح و حمد و مدح ذات و صفات و افعال آنارهایون خواهد بود و
 لازم آمد که فضیلت چند در بیان وجود و تعریفیات و تقریر سایر اصطلاحات
 مرقوم کرد **فصل اول** تعریف وجود بتالیف حد و نشاید و اثبات آنرا
 حجت برمان نباید شاید وجودش پذیرا آنست که چلیاب حجاب پوش
 و جلوه صیبا پذیرا آن که محتاج سراج باشد حد برمان آنچه حد و یاراک
 پزکت وجود پزکت شهو و یا بندها نامان آنچه جا امکان که بی بر تو هر چه
 ظهور گیرد از غیرک من الظهور لیس لک شمع رخشان لیس منظم کما را یید
 و برمان در مرتبه کوه وجود است که در عالم شهو نفس خویش پدید است جمله
 جهان از او هوید شهو دهری نبور او است ظهور هر ذات ظهور او همه با او
 و هر چه بی نیست نبی و از حد و رسم حرف و اسم مانند برمان و دلیل صیبا

تواند قیوم فرع و اصل را تالیف جنس و فصل تعریف نمودن بدان مدد که از هم
 وجه سبب با ضائه نور صبح شود و نایش مهر جاش تابش گرم شب است
 عمیقت عین لایزال است مهر تابانست که سراسر جبار زو کر و شهبان
 نایش اوست و ظهور هر چیز تابش او گرم شب تاب که با او تاب شود
 نیار و در هر شب تابش بود ندارد که خود در خلال و ز مجال برود و تواند
 تا موجب نمود غیر شود و مظهر فرغ مهر کردد شمع سوزیم و آفتاب بلند شد
 که بحقیقت محدود است کجا متحد حقیقت بود تواند نمود که اولش را ابتدا
 نیست تا آخرش را نهایت و برهان که حاصل نتایج قیاس است و صفت
 نتایج خارج سان بر کوه سایش شامل محیط تواند شد که از هر چه هست اجل و
 اجلی است و بر جمله اعم و اعلی آفتاب آمد دلیل آفتاب فالو جو و اعم و
 این مآثری العیون و شامه بالعیان و یجر علیه استجد و البرهان کیفیت
 یجری علیه یا هو اجراه و یعود قیه ما هو ابداه فاستجد من حدوده و الرسم
 بوجوده و البرهان لایبرهن لابه و آنچه لا تقوم الا منه قلب جنس و لیس
 که فضل لیس رسم و لیس حد یکنون بلا فقه و قهر لغیره لیس لکون
 انقیر من گویند بد فضل شانی جمهور حکما و اعلام قدما را از لفظ وجود و معنی

مقصود است یک مفهوم عام مصدری که مصنوع قوه فکر است و موجود عالم
 ذهن و دیگری با تحقق اشیا که مناظرات حاصل خارجیت و ملاک تحصیل
 پس وجود معنوی اول صوتی بدیع است که نقاش نفس از خانه فکر آرد و
 بر صفحه ذهن نگارد و دو صفتین واقع و تحقق خارج ندارد که مسری صاف
 ساده است و باب تقاضا کشاده نه از خود رنگی دارد نه با کس چکی مثال
 چاکران مخلص که ترک مراد خویش و هوای نفس کشد و در استان ملوک الشرا
 سلوکی نمایند که با جمله پیمان باشند و از جمله بیکو همچنان نسبت کون علم
 جمیع عوالم کمال نفس مراتب غنا و فقر یکیت با هم است و بخود هیچ نسبت
 چه خود بداند اعتباری بی اصل است و نظاری بی وصل شعر تصدع عن الاشیا
 ظرا کجسته و تیس لشی قطعن کونه صد فلیس له چهر و تیس له وصل تیس له
 قرب تیس له بعد خلاف وجود معنوی ثانی و گوهر بیع نورانی که خویش
 تحقق یابد و بر جمله تقوی دارد و بالذات بسیط است بر کل محیط دارائی
 ملک کون باوست پیدائی نفس و نون از نگاه در حد وجود قوتنا
 که عالم عز و علاست و شی شرط لا و گاه در بده و شمول شود و کبر و که
 بنوعه لا بشرط است و اول قبض و بسط پس از صرف خلوص نیز مخصوص که ازین توست

شرط پیشینی استی عالم مطلق فی و باجماع معلوم وجود بر هر یک از مراتب ثبات
 صادق است و با واقع و نفس الامر مطابق ولی این هر یک از این مراتب نیز
 کردن و حجاب آید که لعل و حساب هر دو را سنگت گویند و منع و مهبها هر دو یک
 باشد شاه را خشک فلک رزین بود که و کازا اسپکی چون بود
 که یک اسم این دو آمد بر زبان فرقان است از زمین تا آسمان و لا المثل
 الا علی حکمی با عز و جلال و تسبیح جلالش اقطار محض اند و اعتبار و فرض این
 اصناف من المصنوع و احوال من المحدث و لبرایش وجودت همه خود
 عمدند سروران در ره سوای تو خاک قدمند با ساول دنیا
 نور وجود و تجلی ذات مسعود جلوه اول در طلوع نیر ذات و نیر مارج
 سفارقات ذات چون از پرده بنان جلوه شود و نمود که هر چه چند پدید آید
 که ذات صاف نور بود و کنش صرف ظهورند رنگ و صفت و شمس نام
 در شان تا با عالم صفات و اینها رسید از شهری ستمی گرفت و از هر شهری
 برداشت کیمیا خلقت از حلق آلهی نمود و اعضا و جوارح از آیات و مظاهر
 قلبش منظر علم شد صدرش مصدر علم چهرش آیت رحمت طبعش بلایه حکمت
 لعل لبها چشم حیات گرفت و پای و پی از پایه ثبات جسم شریف از انوار لطیف

بروشت و قدر قامت از عهد استقامت یافت و پیکانش از عالم
 نور پر تو ظهور جست دست و بنان ز غایت خود آیت وجود گزید شاه علی
 چهره کثو و تارک مبارک مشود شد پنجه قدرت نیرو نمود و پنجه و بازو موجود
 کشت پرده کوشش منظر سمع شد جلو بهر دید و نظر باز کرد و عالم امر عیاشد
 قوه نطق در بیان آید چپنین بگری و جودش در شیه مثبت صورت میگرفت
 و در عوالم تعبیر و سکوک میفرمود تا ترکیب اعضا ترتیب کامل یافت و نوبت
 ولادت در رسید پس ملایک مقربا از ایک مذهب مرتب داشتند مشا
 نور در محافل پور افروخته شد و مجلس عیش و رصوح عرش آن رسد کشت فضل
 و جهت تمهید بناط میگرد و دست قدرت ترقیب قاطع میداد و خطایر
 قدس بر شورش و نشاط بود و عوالم علو در وجود و انبساط آمد تا مقدم پاکت
 جنسین در محفل قدس چنین زیور کثو رایع شد و برتر از جناس انواع پس چون
 وقت نظام رسید و چون ماه تمام گردید از پرده عهد بجلقه درس غرامید
 عمری در کتب عقل کل چمدس انبیای سلج و تار نور نشی پاموخت و
 کوز و اش بند وخت سر حلقه بزم تقدیس شد معلم جان او پس کشت و انا
 راز تو حیدر پهای سم تمهید کشت طیر کاشن جبروت بود و سیر عالم ملکوت

گاه در حضرت ذات میدید که بر زم جلوسه که صرف و عدت هر چه است
 خیر است و هر چه نیست غیر و گاه بر عالم ذوات نظر داشت که مجمع خلق است
 و محفل فرق و مبداء راه سیر و مقسم کعبه و در بر فیها یفرق کل امر حکیم چه
 حقایق مشهود ساخت که طبع معلوم کرد خواص هر ذات در یافت تقاضا
 هر طبع بدست طلبت خوب و زشت جدا کرد مردم و روز و بهشت فرق
 نمود و مبداء راه ترقی می سپرد و اوج ترقی میگرفت تا در ملک تجرید و تخیل
 او باشد و وقت آن آمد که از کائنات عالم ملکات آید و جمال معنی در کمال
 صورت نماید *هبطت الیک من الجبل الارتفاع و رقاء ذات شکر و تسبیح*
جلوه دوم در توجیه ذات معبود از عالم امر و تجرید عالم خلق و تقسیم دور
 ازل پر خویش نشانی دم زد عشق پیدا شد و آشنی همه عالم زد و نور اول که از
 شرق ازل تابید که هر شریف عقل بود و چون پر تو پاکش بر راحت وجود
 تابناک آمد نخست بر جانب جناب حق دید پس چهره جمال خود که آینه عزت
 و استغاب بود این همه عجز و استعجابها را در آن مشهود شد شکر عشق از این
 موجود گشت محض و لکش عدت ناز گرفت و عشق کسرش جانب نیاز و لفری
 آن موجب ناکسب بی این بود و جانکه از می این بر عثوه ساز می آن میفرود تا کی

شهر بیدانی شد و یکی چهره بزپالی گشوده حسن بارای تخیل آمد عشق را جای
 تنی نماند جیب تخیل جان در دست تو لایر آورد و خواست در دهن و صاف
 پتک زند شعله جلالتش بکنند که آیا ک آن شد تو آئینا محرق لاجرا
 در ورطه نظر ارفا و خمیسی بی خستی بار کرد که چندین عالم پقیاس از پرده غیب
 جلوه شو و نمود همانکند و سیه پدید شد و خلائق بدیده بود پس حکیم این
 وجود خدیوی اقل ز م آمد که از عهد و عمارت این ملک و امارت این خلق
 بر آید ذات سنا ز اور ملک مکان قابل شهاب دیده از شاه و سدس
 بر آنحضرت و بانثوه این بر آنچه از اجزای مختلف مجون کردند و جمله
 شونات مشغول کج اعدای قدیر هر چند در جای خویش جنگ و خصومت
 باشد و حضرت ملوک مستی خود از یاد زد و کینه دیرینه بر باد کوه
 وجود انسان خسرو بر کبیران شد و مشرود آنچه در تمام عالم شکر است
 تا به عالم ملکوت رسید بل سجا را منعده که این خود آنها ز توده خاک
 چه سان هم از عالم پاک کرد و قالوا انما نحن من نفی فی الارض و سیک
 اندنا و نحن شیخ بحدک و تقدس کت عاقبت صورت این حال بر اجمی خسرو
 عشق که صایبان ملک بود و عرض کردند و او خود جو پای بهانه بود که پرده

مستوری باز کند و پزده معنوی سار و عزم تا شایع بر هم کرد و بر کب کبریا
 بنشست همه جافطع ساک میکرد و سیر ساک نبود تا میرقد سما و
 رسیدی از نو چشش در محبره بنی افقاد که خسرو سیارگان شده و غیر ساک
 سایر نجوم را نیز ازین قدم بر تو نوری دجلوه طوری بخشید تا شعور الم فطری بهما
 عنصری توجه کرد و عشق مقنون تا بجایی نیاد رده شتابان در موی
 جلالش میراند و این پست بر حسب حال میخواند و بنال آن مساواختن
 ناتوانی بر خیزم و شینم چون کرد تا منزل خسرو چمن لشکر بازگشور طبع در
 و چون بر رخ اشیر گذشت معضرا را ز شعله نار شش ثانی گرفت که طبع و الایا
 سوی بالاشافت عادت سرافرازی جت و شیوه جاگداری نموده شتاب
 کزید و پرتو رهنمایی گاه در وادی طور مادی نور کردید و گاه در شمس و نیران
 لاله و ریحان بر آورد و شمع را آفت پر و زنگر دسمند را عاشق و دیوانه ساخت
 پس موکب خن بر منزل ثانی در عرض هوای روحانی شد و بر وجه لطف نظر
 فرمود که جمله را پیرایه لطافت کشت و سرمایه لطافتت قوت هوای وقت هو
 یاد داد بخت صنبا از زینت صبی نشان یافت تا ایم نجد شایم و چند پاورد
 شمایل غلد خلیل روح به پیر است گاه از جانب من میوزید که بخت پیر

مینرساند روح و ریجان با خود قرین داشت و بیج رحمان در آستین صد
 پیر کفایت و حامل تخت سلیمان پس چون از منزل ثانی عزیمت حیل شد بجز
 فرات پیش آمد حسن زورق خود نمائی در آب افکند آب و شکر ریشانداد
 خود بیدار گمان قابل عکس گشت که مایه زندگی شد و پایت پانصد کی داد
 حیات کو هر روح آمد و نجات گشتی نوح کله پشیر حیات بخشید گاه پرده
 ظلمات پوشید خضر زنده جاوید کرد کندر ریشند و نو مید ساخت در
 تابان از بھر عمان پیاور غیث رحمت بر خلق کیهان مبارک دید از آن پس
 حسن پاک بجعل جرم خاک در آمد جهانی تیره و شکت دید مجال قرار و ذرنگ
 نیافت عنان عزیمت بر تافته میل معاودت فرمود عشق را با خاک نری
 نسبی بود با خاک را نالشی یا شخم هوی در مزرع خاک رنجت نشس شو
 در وجود خاکیان زد جملگی نچو دو پیچار حضرت حسن التجار بر دند و دست عا
 بر آورده نالشی عا شقانه کردند و خواشی عاجزانه که چندی در ملکشان توقف
 کند و قدری بر ایشان تلفت کر فانه محقر است و تاریک بر دیده
 روشنت تا نم نامز گش از قبول این خواهش شای بود برای خسرو حسن منجر
 ساخت خاکیان در دامن تضرع آو بخشید که چون سلطان اعظم مر حبت است

و کیم از آمدن نیت باری ز راه ملک کوچک دهد که بقصد قربت و شکر
 بند خلافت سه روزه مسافت پیش نیت و جای مخافت و توشیح حن
 عرق زافت بچند و عرض ضعیفان پذیرفت روز اول که عازم نهضت کردید
 سختی منزلی صعب بود که عالم شک و خاک بود و عازم حسن و ادراک نه وقت
 نشو و نما داشت نه زینت آبی گیاه بهر سو جلو میگردید و بجز جاعثه میساخت
 چشمی عاشق دیدار دیدن کس را طالب خریدار برقع دیدار شود دیدار سپیدار نبود
 طلعت خسار نمود مردم بسیار ندید جمله را غافل و مدبوش یافت چشمه و خاموش
 اسمی از شوق و طلب بودند رسمی زو جد و طرب بکماله مسانه در چنان شنیدیم
 ویران شود آن شهر که میخانه ندارد و حسن عرضه طالت کردید عشق مهورت این حالت
 بدید شغل آهی بر آورد که در دل سنگا اثر کرد و خار و راه را خانه شمر ساخت
 سنگا به شوق گرم شود و دلهای سخت نرم آمد سخنی آهمن نرمی موم گشت و
 قوت باز روی عشق معلوم ستون خانه را افغان ستان آموخت پارچه ملک
 سیاه را زمینیت پتال کرد مشت همباران نطق فصیح داد و ذکر تسبیح سنگا خار
 آینه روی یار شد و شاید تکس خسار حسن قاهر جزبعت ظاهر نمود که از خاک
 زرتاب آورد و از خار و کوه را یاب بکیر امشوق جهان کرد کیر مخصوص سخا

ساختن از بجا هر کس غرض ناکشور نماید باز زانده نفس با آن آسبیا ت و
 فضل پیر عشق بر پنج بشیدگاه بر طرف کس از نیمه میزدگاه در محض کلر اهل
 سبک و سبزه را خرم و ناز و کرد لاله در هر خانه داور نکش عشق از شک میجو
 که در دیرک نیا از طور سبنا شان یافت چشم تر کس بر خمار شد زلف از
 تا بدار سوسن بان نصیبی کرد زه کشت ناطق نغز زبان مریم دو سبزه
 حامل مهر و گلگون از چوب کلین بر از وقت خوش غافل از چنان بلبل آورد
 دشت بخرمن و کشت بیا کند عرض باغ شمع و طراغ پیارت باغ پستان
 اردی بشت آورد دشت با موزا بو بشت سر و موزا آزادگی موخت
 همه مجوزا افشا دکی شجره مایه برک و برداد و سایه زینت فرخنده روزی خلا
 ساخت و روش حدیق طبع خست طعم رطب با و خوشه عنقب که طرب داد
 تا که مادر می شد و لکر زاده نی کشت سبب کشت طیب انداخت تا رطل
 ناز فروختن زین مجرانش شد نارون خرم و کوش کشت نفس نیالی از سبزه
 پایه ترقی داد که شغل شکلی بقوت استعجاب زبان تخم باز کرد شایخ نخلی و در عرصه
 خود نمائی دعوی خدائی نمود پس ایست خرم سامی از کشور نامی بجانب ملک
 حیوان افروخته وجودی آلوده دید و کرد و هی آسوده کشتان ویران و خراب

جله شان منته خورده و خواب سحر و با زار آشفته گوی و بر زن ناز و همه جا
 نماز لوث بود همه را حامل لوث بافت لاجرم دامن پاک در کشید و سیرت
 برق میکند عشق بر ساق دعا کرد و صورت با بصر بید و دهنست که مردم
 تک و شس با عالم لوم و لوث مجال منوانت نیت خوشت قدرت
 خویش ظاهر کند حسن خود کامر جلوه حرام خوش و مرغ و کنس و خوش بود
 که ناکا زنی و دان آمد و در پی آهوان هشا و شوق و صبی در جوق طبایع
 افکند قلوب آرزو آرزو آرام نماند هر سو خور و دین گرفتند و از هر سو
 جزو دست میدن حسن را این صفت پسند آمد و دیده ایشان کشود که شمشاد
 در زمین هوش شد و نوعشان منتر و خوش زبان پس سایر حوشیا از انگر عشق
 در چنان گرفت و آرزو بر رسم زکان مسید هر که فرمود خوش و غروش
 از خیل خوشن خواست شود ز نور در جرک طیور افا و قمری و عند پیکار
 صبر و شیب بنو و شپهر خودی باز کردند و ز خرد عاظمی ساز حسن چون آیت طیب
 چهره طرب شود و قمر یا ز امقری بستان کرد و بلبلان از اهدم مسان نغمه هزاره
 بستان زد و ناله مرغ شب خوان روش بزم گلستان شد یک جلوه خرام
 گرفت طلوعی منطق کلام کشود جلوه قمر طراوس غیرت چهره عروس گشت و طلق

تصحیح بریم بنظر طبع است

دستانه زنده بزم

صفا

حقار چون خم کیسوی یارها را سب سعادتی بخشید و عبادت قناعت
 عشار خلعت خلافت داده در ملک طیور پادشاه کرد و قله قافش شمشکاه
 جیش ملکوت که عمری پنج سفر کشیده بودند و آن وطن ندید و پرواز مرغان
 مانند یاران وطن دیده بیا و یاران و لشکر آمدند و در حرکت مرغان پرواز
 باز و شاهین باناز و تکین باناز شد که دیده این بجزری و وحشت و چکل آن
 سخن بجزری آموخته یکی لایق دست شاه آید یک صاحب طوق و کلاه تا شیر صحبت
 ناز است که مشار و مخلص باز را سخن خواری باز دارد و بجان شکاری دراز
 اگر عز و تکین بنسب و جاشاهین در بزم شاکجا بود و مرغ دشتی این فرو این
 چرا شاه خوبان در ملک حیوان خرامان میرفت تا با و بی سباع رسید شیر اشوب
 شجاعت بخشید و پایه جلالی داد که از کلامی محض مطلق به نامی شیر حق فایز آمد
 داری آن حدود مخصوص و جو داو گشت تا بر رسم ملوک قانون سلوک نهاد
 سرکش زامهور رقت کند و عاجز از منظور مروت طبع پلنگ خوی غرور کرد
 که شد و غرور کرد و پیکال تیر بگیری آتش شد و یال هزار پتو را فرجه عشق طافی
 رقبان و جان بود و هر جا بر روی خار و خار و کام عقرب و مار چنان
 سرخوش است میرفت که یاران ناز پرورد را بر روی بساط آرد بدان

سان یارای کز شق نیست و صاحب سیر و کلاشت را بطع سیره داشت
 مجال نفس و شش بخ میخی علی لاین و آنجا محققا نفسی فداؤک من سار
 علی ساقی خن از چنانگی عشق دلی باکی او شکست آمد فردا موعده و زود و در
 خلافت است و میزبانز امهید رسوم ضعیف با یدمان بهتر که اکنون چنانست
 و چست جانب شهر شتافت شخت از وضع آنجا استعلام کنی و زان پس
 عموم خلق را از قدم با اعلام عشق مسکین که در دست التزام رکاب سرگز
 مورد خطاب نمیشد بود و پیوسته دل رنید حیرت بسته داشت و دست از
 دامن امید بسته یکبار از اجتماع این امر در حال جد آمد و بر غم و سنجید میرفت
 تا سواد باره بدید و بر دروازه رسید تا بان داخل شهر شد و در کوئی
 و بر زن همیگشت ارکان شهر از خدمت کام و شدی خرام او تر زلزله یافت و بحر
 و لوله شاد که اینک زلزله آمد شهر شرف بخراب شد شهر بان عرضه اضطراب
 عشق چند آنکه کردش مینمود و پیش میزد و مردمی محو و بد هوش میدید منطقی
 از جواب خاموشی هوشی در خوا را اعلام حال بودند که کوشی قادر فهم سوال
 لاجرم در ورطه تعجب ماند که این قوم را باعث در ماندگی کیست و موجب آشفتگی
 چه گاه سودا و تفکر داشت گاه در تاهب تخیر بود تا طلیعه را یات حسن نمودار

و صفای سپاه بر کرد و حصار بر آمد همانا پاک نسیم شمال بوی امید وصالی برآید
 که بارد یکسر سرتهدیه شهر از رحمت و امن بر یافت و والی روح را نوبت
 شوح آمد و خود است قدیم رسوم استقبال کند پای رفتار شایسته بود ما
 طفلان بسینه میرفت و اقبال خیزان می شتافت تا باب چهار رسید و در
 بار گرفت شاه خوبان در حایط مدینه داخل شد و آیت سکنه نازل گشت
 که هر وجود آدم را نشود تمام عالم یافت سترین را از او پر خرد با خست گفت شور
 خلافت را از سایر ممالک نفع امتیازی است که هر چه در هر جا است فرد کامل
 آن بر وجه حسن یکجا مجموع باشد و در آنها موجود لیس علی الله بشکر آن بجه
 العالم فی واحد با جمل طبع سلطان با وضع آن ملک موافق افتاده همه را یکدشت
 و آنجا خانه گرفت چون تو دارم همه دارم در کم هیچ نباید اهل ملکوت که
 جلوه جمال آدم دیدند دست حیرت بدان گزیده جانش اسجد بر زمین و خنک
 قبل کرده خدیو کجای گفتند و مقام طاعت گشتند الا ایس ابی و استیکر
 و کان من الکافرین رسم عصیان از روز در جل کیهان نبود و این خود بدعت
 اولین بود و بعد افر و کین لایعزم شیطان رانده و زشت شد و آدم شایسته
 بشت گشته یک چندی و جو و غیره و شهو خویش میسر کرد و خود را مجموع

و عشق میدیدم مدهم عشوه میساخت و خود بخود عشق چهاخت همزبانش یارین
 هوس بودند میزبانش دوران فردوسن یاری از ملک حسن داشت که کار
 بانوع و جنس غممان در غله همی رفت و خندان با عوین همی گفست اما من ایوه
 و من ایوه می آنا سخن روحان علقنا بدنا دیدیم بی بخویش و ندیدیم بغیر یار
 کردم بخویش علوه معشوقی هستی یار مثال نیز شمس که چون چهره پل خاک با جرم
 نقیل خاک مقابل سازد محرق و سوزان شود و مشرق و فروزان کرد و دلمعه جان
 آن نیست که در نظر وجود آدم چهره تجلی میکند عشق را سورت الهیاب افزون
 و غله اشیاق بر زلف تا مجال شکیب با نماند و طاق شحالی نیاید و ظاهر
 حکمت حکیم کنیا که هر چه در حور از ز پرده بنان بعرضه عیان در آورد و جنب
 جناب آدم کرد و حسن و کسری میل ناشایق و بنانی دلکش و پسر تهر
 آن بگردید نظر خسار از قابل شحاب دید و ما بخارایت تجلی مفرخ عشق
 محزون در قلب آدم صفتی مخزون و معشقی بود که ناکاه از غم سوکب حسن آگاه گشته
 به سوره چهاره محبتی جای نظاره میخواست تا بر وزن چشم گذریافت و در
 یار نظر کرده اش شوق پفر وخت و غم من صبر فردوست چو دیده دید و در
 از دست رفت و چاره نماند ز دل ناول شکیب بند دیده از دیدار شوی و در

در غلبدین یاز و قرین کشتد و عمری در شور ال صر و سل یون و ندا مکر نشد
 شیطان عیان شد با حکمت چون چنان بود که خوردن کسندم بهنا
 کرد و دو جانب غبار و از کرد و بخت از شوی طاق شد ^{حتی} و در فرق اندسا لیا کبر
 و فرد با محنت و در دسبر بر بند نامرده رحمت از حضرت عت در رسید و
 دولت ایام وصل از آن حضرت بواشیرا و کیر باره بر چه حضرت نظاره فاشد
 و ایم دل ر بند وصال است و دیده در آینه جمال تا طلعت میز جوار مطلع کلمات
 و هما دید بالهام الهی دریافت که نخل و جوش بار و ر است و شاخ ایگ زانو است
 برک و بر طبع رادش از مرده وجود فرزند بنیات خرسندگشت و تازه ^{نوا} لیا
 با یکدیگر پیوند میداد تا نسل پاکش رنگ خاک شکر است و منظر احسن در ممالک
 اس نشب کرد و دید و لیکن غالب مظا هر ا قالیب مظا هر از عرض جمال حسن قاصر بود که
 کر بریزی جبراد در کوزه چند کینجه قیمت یکروزه لاجرم در دور خط سراسر افشا و در جوار
 جستجو نمود که منظر وجودی تمام را منظران مقام سازد و در بر خط کل و جاجل کشا پید پر
 ناب سستوری ندارد عاقبت کام طلب در راه سفر نهاد و در ملک مظا هر بر راه
 باطن و ظن سر روان گشته و خطی این سلوک فرقه انبیا و ملوک را فرق پدید شد
 و جنبه جمال جلال اشکار کرد دید کام اول که در ملک باطن نهاد شیش بن

آدم را بر اهل عالم سرور تقدیمی کرد و در هر دو پیشوا ساخت و زان پس حضرت
 ادیس را بشهر تقدیس از عالم خاک بطارم افلاک برده نوح نجی را شتی سجایا
 و اخضر بنی را شربت حیات بخشید و پو را از خلعت غلت گرفت و دست
 موسی را بطن پنهان نمود و علی را القیاس مویک سلطان حسن در مساکین باطن سیر ^{کلت}
 و موطن میگرد و در مجاری سبیل از مظاهر میل برو فی مقصباتی حال بر کرم
 عرض جمال بود تا بشهر کنعان رسید عشق مهرکش برسان آتش بملکت مصر
 در افا و از فرقت حسن عشق محنت و حزن پدید آمدن از حبیباه کنعان هر
 بر آورد عشق در سینه زلیخا نکلن یافت حزن راه کلبه یعقوب گرفت پس
 جذب عشق مظهر حزن را بنحو خواننده از شهر کنعان بملک مصر رساند کردار ^{مست}
 پرواز درم جذب تا بدلم امی پیر هم آشیان آرم تر احسن سسته خود فروشی
 پارس است عشق طاق پرده پوشا و در دیکو بود ای جلوه کری بود و گریه غوغا
 پرده دری تا ماه کنعان از چاه و زندان بجا بعزت رسید و پیر کنعان را
 در پست اخزان همچنان با محنت و حزن عادت و انس بود که پاکب شیر
 در آمد و بوی چوب در آورد آن زمان پاید اقبال با حزن آیت تا میر عشق
 و حزن بغایت فتوی رسید بود که هر سه پیکبار در ملک مصر جمع گشته و

و هر چند در طی آن عهد خسرو حسن با در ملک صباست پیش پیشش مجال عرض جمال
 دست داد و در نظریه وجود و یوسف جلوه شکوهی نمود که ناظر از اوست طاقت
 بریده ماند و سامع از آنجست حیرت گزیده و بسکن بعلم اشراق علوی مستشرق
 که جلوه جمالش با بر وجه جمال عرضگاهی دیگر مقرر است که این خود منظر از نگاه
 اوست و هر دو عالم منظرهای این ظاهر او و نظری کل حسن فی لوری قاصد سخن
 جد آنست پس با پی طرب در ملک عرب نهاده بهدایت نور قدس جانب
 و ذریه تاباک جناب اسمعیل شتافت فرغاً بعد از در مناظر ظاهره و مظاهره
 مطهره عقل و تحویل سیر و بشوق نیست موعود و دظوف کعبه مقصود کوچ بر کوچ میر
 و میخفت ششم قدم زر طلب من پدل این بود عجب که بدست مفلس پویا

چو تو نمیشی کبری رسد

انا فانی فی عمر اقل لای نغمه و لا نفسی تراذاکم انجمن و حج با هم من بهو و غنی
 عین انستی فاخیر فی اللذات من و نهنا شرفا من میسکوم و از کشته خود دلشاد
 که حکمت از زو زاست تعلق بر این داشت که جلوه جمال خویش از مطلع
 جمال خواجہ خسرو ان آشکار و نمایان سازد و زبده بنای جهان تا این عصر و زمان
 که عهد محمود قائم سرور است هر چه از حکم قدر و قضای تجد نفاذ و مضار رسید از

تهیه خدمات مطلوب و تقدیم مبادی بر مضمون بوده و اولاد آنه شیخانی
 است با به کوه حسن عشق از عالم قدس حضرت سفردادند و در هر یکت قوه تندر
 و جذبه تاثیر می نهادند که ذرات کون و مکان را در نور و روح و امکان مری و متعجب
 کشته میشت و با مری مؤثر سازند که در آغاز و انجام خسرد کردن علام
 شیخ منصفی شود و موجب مصلحتی باشد پس ترتیب مراتب از افلاک و کواکب تا اجسام
 و موالیه هر یک بر وفق قابلیت بهره تربیت گرفته حرکات شوقی در طبقات
 فوقی پدید آمد و عالم طبعی بمشوش بلایع آریست که چون نوبت نوع
 انسان رسید پایه تربیت را مایه ترقی بابت لاجرم بر تو حسن جلوه بناط یا
 و هر کس از هر طرف شوق عشقی بر سر و شوق و وجدی در دل افتاد که بقوت اجتهاد
 آن در ملک وسیع زمین که خاص ضدیو زمانست تا بیس نیای از کشته و تقاضا
 مهام بی اندازه تا بدریج و فرور سبب با موری که تکام ظهور و دولت مسعود
 لازم و ضرور است موجود کرد و شاه جهان نگاه بگاه جهان خرامد که پیشکاران
 فاهرو تادان با هر قصور و پایوبین را بمشوش نوا این نگاه شده باشند و خود ر
 و سابقین را بوزر و در یا صین آریست نهضی در بزم طرب باشد و به کام محتاج
 علی بن اوفی از بی نوع انسان که در قیام و در زمان عشق دارایی گزیده کشاید

نمودند هر چند بظاہر خسرو روی زمین بودند و صاحب تاج و تکیه و تکیه
 در واقع نفس الامر حکم خادمی میباشند و چاکری هندس داشتند که قبل از
 آرزو سلطان برای ترتیب خیمه و خمرگاه و تزیین صفا درگاه بیور تباردوی
 هایون مامور گشته ظرافت و زخارف نامان را برای مصارف پادشاهان جمع
 آورد و همت بر آن کار کرد که خیل سلطان را اسکنام آورد و زمین جمیع اجماع را
 عیش و تنام موجود و همیا باشد بالمثل که مورث که وضع رسم سلطنت بود مثال
 شیخی ادیب که طفلان کتاب را تعلیم آداب و در خلق نو آموز را از روز عادت
 این درگاه واقف و آگاه ساخت و هوشنگ با هوشی شک که میوه از
 شلخ و آتش از شکست حکم سالار خوانی داشت که سگان بیج مسکوزا که
 سفره جهان وجود طفلان جو دها پونند لذات برک و نواد بد و سبب
 طنج و شوی آرد و کذات طهورت دیوبند که روی اقبال بطرد اغوال نهاد مثال
 هر سنگی بود که حکم دیوان بیغ دیوان مامور گشته ملک سلطان را از عذر و
 و شرابریان محروس و مصون دارد و همیشه که طاق ایوان بیغخت و طرح
 مینه هست و اهل معرفت پرورد و کسب و صنعت بیار و دیوان خادمی معارف
 عالی پیشکار بود که کل سلطان را بفرش و دانی و شوش خسروانی و اصناف^{طیب}

و عصیان و طینبار استر رسم حرفت و فلاحت را برای ترتیب لباس و تمیز
 اساس خاص در رکاه و رعیت و سپاه و ایر کند و در عرض مدت بمفصل
 که نوبت عز و اقبال بود قواعد و قواعده و قوانین چند که انجام کار بکار خدا
 این در بار آمد و در سیطره زمین بناده قانون رفاری بسیار و لایه مهصا
 و طوک اعصار دهد که نظم کتاب و ربط مراکب و جلب منافع و کسب منافع
 بر همان طرز و بر همان آیین عمل نموده چهره عروس مکر ابر بار بطن زنی تازه
 غازه کنند تا جلوه جمال بپایه کمال رساند و در خورشاقات خواج خسرو
 آمد بچه ماند بروی عالم که سبکسوی و کران کلین است شوی و وزید
 سلطان جهان که همین خسرو و آن شیرین است
 در بدایت حال که خسرو حسن در ملک بود آدم مقام کرد و نوع بشرد روی زمین
 مشرک گردید و در عالم را اول گردش بود و با هی آدم را آثار خصانت و
 پرورش خلق گستی اهنوز چندان حوصله و طاقت نبود که نظاره جمال حسن
 تویند نمود لاجرم مانند بعضی از عزیزان که تا زبهرت رسیده اند و جا
 زرد و سرخ دیده چنان در در طغره و افشا دند که موج غیرت او چ گرفت و
 طوفان در عرصه خاک پدید باد و خاک آلودتان مجنون کنند صا

اگر باشد ندانم چون کنند و بعد از واقعه طوفان حضرت نوح علی نبینا و
 علیه السلام راسته فرزند ماند که حام و سام و یافث نام داشت و چون
 از حام حرم و خطائی در حضرت پدر رفته بود و وزنگ و جودش نیک سواد
 کرده من مکتل پسند را مقبول طبع از جبهه نیقاد و پر تو تکلی بجانب سام و یافث
 اندخت که گوهر پاک بسیار و ملوک نسل این دو حضرت تعبیه رفتند
 چون هر دو یکیت در حقیقت کوکبین با دو پسرین باش پس حضرت نوح فرزند
 رشید خویش یافث را نامزد بلا و شرقی فرمود و او را یازده سپرد که از اول ملک
 چین تا آخر خاک روس مسکن ایل و اوس ایشان کردیده چون پر خوش خوی
 ملوک مانند ماه تابان و مهر خشان از آینه جمال شک و نشان بود و خورشید دیده
 اولی الا بصا بر شوکتی پیشمار پدید آمد و جمله را بی خستیا رب بزرگی و اقرار رفته بر سا
 برادران مقدم گشت و ملک پدر بدو سلم و دوزما را با من و امان قرین سا
 و خور و بزرگ بفضل و رفت نوحه در مقامت پدر سیر و شرح نمود و هر جا چشم
 تا شا کشوده پر خوش در فضایی بسیط بر فراز و شیب تابان بود و مقامی در
 طالب خوانان تا موضع سلیمای رسید مقامی لکش و نغز دید فضائی خرم و سبز
 که باد شامش راحت جان بود و آب و انشای روان غمی المراج عن العلیج

بالطف عند هو به در کوده لوشا پستال با غدیره قند لغز تیا من جیا
 شوده داین موضع محلی است از نواحی شرق در غایت زینت و صفا
 و رفقا آب هوا که بر جنبش و نه عظیم مانند کور و تنیم جاریت برست تمام
 دریاچه زلالی که کولی منبع ما معین است با آسمانی در جوف زمین و در حد
 شرقی کوهی با فرد شکوه مشون بنجایل ابوه و در حد غربی دشتی پر سبزه و کشت
 و در مزی چون باغ بهشت و هر چه چشمه شوکسکاری و هر جا پشه و مرغزاری که
 رشک چشمه خوی است و جفت روضه رضوان جن خود کام راز است آن مقام
 خوش افشا و موبک ترک در بهای جایگاه موقوف عز و جاه سا ابد خانه
 که سقف پی از چوب و نه دشت بنا کرد و چندی در آن سیر میرد تا بر تپه اس
 صرگاه و قیسین خواص در کاظم کشته و ارث ملک یافت شود و این طایفه
 بنایت مینت پفرخت و آقادی کوید که ترک بنایث با کیومرثا بن جیا
 ایران معاصر بود و هر دو یک عصر وضع رسم سلطنت و حامی ملک و مملکت
 کشد و زان این رسم تازه را در اقطار زمین شیوعی بی اندازه دست
 داد که بعضی از اولاد سام و حام را در ممالکت مین دهند و شش و شام نیز قدا
 اقدار و هشام پدید آمد این سخن معلوم شد کاین رسم و این قانون کزینت

جانب

دین بخار و نقش بخار نکست کونا کون خست پر تو تو ذوق و طبع حسن مطلق که
 اکنون از نور پاک و گوهر تابناک خدیو جهان نصیر بدان کسیرم آرم آن
 از حبیب جمال ترک عیان بود و مانند میر اعظم در شرق و غرب عالم تجلی میبود
 بر آئینه نمود روی بھر جانوست از وی گفتگونی همانا عکس از تجلی آن در
 آئینه او نام و جو اس افشا و که حلقی در عالم اقباس تمیذ ساس جلالت کرد
 و بنیاد در سوم ایالت نهاده سبب سلطنت و دارائی ترقیب دادند و
 گاه جهان را برای شاه جهان زینت و زیب عکس روی تو چو در آئینه جام افشا
 عارف و حقه دل طمع خام افشا در حق روی تو یکس جلوه که در آینه کرد نه
 نقش در آئینه او نام افشا ذکر ترک بن یافت و اولاد او
 در تو ارج مطوره است که ترک بن یافت اول خانان ملک شرق است و نشان
 چهار فرزند در وجود آمد متر ایشان فوگ بود و سومر گوگ بود که روز
 بر سال و دستلوک بغداد سبناهی ملوک میدماهی نموده لقب چند شاول فرمود
 اتفاقا پاره گوشت بریان از پنجه دست هایش پغداد و قطعه زمینی شورید که
 چون بر گرفت لحم سبک را طعم نک بود و ذوق عجیب یافت شکامکان از دست
 شکار شجر و صاخر امید صورت حال بعرض پر رسانیده خاص و عام را سیل

و شوق تمام بکستمال این نوع اودام حاصل شد و کان نمک از خاک ترکان
 پدید آمد خطه شرق که از پرتو حسن مشرق صباحت گشته بود و معدن ملاحت گشته
 ترکان چین بله های شیرین نمکیافت و غلغل و شور از نمک سماک خو است
 صباحت با ملاحت یافت پیوند نمک پاشنی دادند از خمد و با بجمه ایست افتاد
 ترک در تمامی ملک پدر و اطاک و برادر چنان افزوده گشت که با آنچه ایشان
 هر یک مانند غر و غلغ و چین و سقلاب با اسم خویش موسوم است و عدد و دو سمنورشان
 با یورت مخصوص ترک آشکار معلوم باز تا اکنون در تمام ریح مسکون حکمی را در
 حکم یک ملک دانند و بنام ترک خوانند و هر فرزندان خویش برای ولایت عهد
 بشردید که پرتو پاک حسن امظهر بود و لاجرم القای مخالفه ملک با فرمود و دارا
 ایسی جوغان لقب داد تا کنند کارهای خلیفه کرد و بر عجله بزکان امیر و او
 خود شهر یاری قادر قاهر بود که بر عموم ایلات و حشام و قاریب و بنی انعام بفرط
 کیاست فضل ریاست یافت و بغض خویشین محل موسوم میوزوق و قار قوم
 و جبال اوزناق و کوزناق سیاق و شلاق میکرد و آن دو کویت شام عظیم
 که هنگام توزایت غله بنمید و در فصل بیخ منجیحی عظم ربیم این پاز لاله های
 رخا پرنک وان پاز میوهای کونا کون باد در سایه درخشش کسیرا

دش

فرش بوقلمون خواجہ ارب فضل اللہ طیب نام نامی انصاریارہ اور جامع
 رشیدی ابو لجه خان ضبط کرده است و بعضی این لقب مخصوص ترک بن یافتند
 قومی دیگر برانند که این خود پوپلہ فرزند نوح بنی است و علی ای حال احسانی ترین
 نیست که حضرت شیخ اسطبلوغ انوار حسن از ناصیہ جان پناہ قوی کتابی آورده و این اسم
 علم مرکب مشغول است چه در اصطلاح ازاک و معنول و پست مقام و جاہ و شجاعت
 و باتومی حدیث پیر و زینت و در اشغال جمال حسن از نظر وجود او بسیار شود و در
 اختلاف روایات و اشغال حکایات صاحب جهانگشا که در عهد سکوت آن
 بود و در موکب ہلاکو و ابا قاضیست مینمودند بسبب انساب ترکان و ذکر ہلاک
 بزرگان الشافعیان کرده تاریخ او کہ در سبک لفظ حسن معنی سحر حاصل
 و غیرت آب زلالست محمود غازی از مقبول خاطر نیفاہ تبرتیب کتاب جامع شافعی
 را نہ کہ تمامت احوال ازاک و اصل و نسب و فضل شریف و یرت و مقام ایشان را
 در طی قرون و اعوام از جهان مان تا عهد حضرت نوح مسبین و مشروح سازد
 پس ای انجام این امر اجزا و الواح چند از خزانه خانان ازاک و فاترار با سبک
 بدست آورده بقدر امکان در تصحیح اقوال و تصحیح لحوال مبالغت کرد تا جامع رشیدی
 پرده شد و مطالوبی فصول و فحوا و احوال آن در بندگی و وساطت انجامی تو مشروض

و مشهور گشته پیران آنگاه و خاصان درگاه را از مسلمان و مغول موقع قبول آمد
 و از روی تحقیق زیور تصدیق یافته موافق تاریخ مذکور قراخان پو سبطه غیر از صلب
 دیب با قومی بوجود آمده و لکن در توالی تاریخ مشهور گشت و مطور است که بعد از دیب
 با قومی فرزند زمین او کیوک خیل تر کارا امتر طوک بود و ولایت عمد ملک خلف
 اصدق خوشیس آنچه خان شویض نموده مغولان تا تارا را از او در وجود آمدند و هر دو را
 وارث شخت و دیبیم کرد و مالک خوشیس ایشان تقسیم نیر حسن پاک از مطلع وجود
 مغول تابان و در نقل و تحویل شرح و شتابان بود تا از صلب او نیر چهار فرزند بود
 موجود گردید و هر چهار نفر که فرو نایب کار بود ندیس چون که هر دو وجود نیر شود
 خوب خسران و خسر زمین و زمان خلف الله سلطان و عظم بر مانده در سل احقاد
 قراخان مقدر بوده صورت این امر در مرآت علم و شکوه یقین اهل ملکوت
 مشهور و مصور خسر حسن منظر وجود قراخان الزان چار بنا چار اشخاب نموده و در
 ملک مغولان مالک بود و قبول فرمود جمهور نامه سیر بر آید
 که قراخان قهرمانی پسر و شهر باری مقدر بود و در مجد حق و جهل مطلق چند
 تو غل میبود که هیچ آفریده را در عهد و مجال قرار توحید و خیال تقدیر
 و تجیر مکن نشید و در کبر و جلال و کفر و ضلال سجانی رسید که کفشی است و ضحاک

است و شد اذراک حسن شکل پسند مشکل و ناپیدا فاشا که در ملک بود
 چنین منزل مقرر کردند لاجرم لایت نهضت بنیادت سرعت برافزخت و چون
 پاک منزع ماه که در سیل عاقل قطع مسالک کند و تا صبح صادق سپهر غواش
 و غلظت وجود قافان ساری بود تا پر تو شعاع و فرور از مطلع جمال اغوز طالع
 نمود و مرکب زار در و قایم ولادت و دلایل سعادت و اعتقاد می چند است
 که اسناد آن خبر حضرت امیر و غلظت اصغیا شایان و روانیست از جمله گویند
 که هنگام ولود تا سه روز کام و دمان شیر مادر نیا لود و هر شب در عالم خواب
 بمادر خطاب میکرد که وقتی شیر تو خواهم خورد که مومن و حق شناس باشی ز کافران
 و ناپاس و در هر چند عشائی خواب خویش نکرده تدبیرات دیگر پیش گرفت
 ذره سود خشنید و قطره شیر نوشید تا فضل جان نهم مثل گشت که رؤیای او از غول
 اینها و اعلام است نه غناش و اعلام پس از روی خلوص صدق بدین صنف حق در آن
 تابع کوهک هوای پستان کرد و میل در بختی پستان بود و دین پاکش از خلق پستان
 تا عمر کوهک پستان سید قافان بروش آداب اذراک برای تشخیص نام مثال انصاف
 عام داوه محفل سو ریاست و غلظت عیش با خواست آن بچه پیش و غلظت
 بان پهری برافزاشتند جمیع حضار و خوهرن ربار از ابر زویال در آن سون سار

گفتند و از تهر بهت بر باب در شتاب اسما و القاب سخن میرفت بران
 قبایل مجتمع بودند و سزای و اعظم مستمع که طفل خنسیج بیان شیخ لسان فصیح که گوید که گفت
 نام من انغوز است و چون این نکته خارق عادت و آیت سعادت بود و تهنیت
 حاضران و ارادت ناظران فرود فرامان فرزند عزیز از چندان بار شد و تیسری که
 دست حیرت بدندان گزیده گفت ز در باز ما اکنون از نسل ترک واجد بودیم
 کوهی در وجود ما این سپهر بخند که حسن و جلال خواهد بود و در
 و کمال خواهد یافت و با بکله انغوز روز بروز در چشم پدر کرامی که میشد تا این بلوغ و حد
 سبغ رسیده حکم پدر و شتر عم خویش که رعنا زاد رنخل آورد و عرض ایان کرد
 او را عظیم مسکر دید و اندیشه نمود که عم و پدر و خیل حشر را ازین راز آگاه سازد و لاچار
 ترک او قطع گفتگو کرده و شتر عم دیگر را که او ز خان نام داشت بخواست و او را بخواه
 عقیده دیده چشم از اتصال جمال هر دو پوشید و بزعم تراک چندان در تراک داشت
 که لفظ الله و کلمه توحید را در زبان کرده بی آنکه علم ادب خواند و لفظ عرب و
 در کمال فصاحت میکند اما معاز از مستی آن نال میرفت و سجاظر میرسد که گزارد
 آن از تاثیر و بعد و سماع است یا تخریر آنجان و سماع و چون مؤمن موصد بود و توتم
 محمد و مشرک مبدید غائب از حضرت پدر معارف بود و با اعمام و اقوام موافق نمیشد

ببینی خدیو و در یک

ببینی خدیو

تا بوقتی زیاده دلکش طبع عالم خرم و خوش بوی دو کوه دامون بخش اولان بخش
عزم کلکت بهار بیل شرح و شکار کرده شاکا مانگ از عرصه صید بجایب شهر
می گشت از حوالی سرای عم خویش که نشسته اشاقا تا بوقتی از جوار خورد بر خورد که بر لب
جوی بجایه شوی مشغول و ند چون خواست که کامی فراتر بند و بخت بگذرد تا
سروش بوش آمد مثنی این پیشکش مثال سرو بلند پیاده بر لب جوی
چرا نظر کنی یا سرو پالار اغوز را از مشاهده این حال کارشارنا بده چشم دید
گشوده هر دو نظاره میکرد تا در عم خویش یوز خازاد به که برقع روی کشاده
در لب جوی ایستاده و لبران ماه رو و دختران جا به شو چون مال بر کرد ماه اول
در باغ گل بر امن حرمش جمعند و او خود مانند شمع که بزم یاران فروزد و جان پروا
سوزد سرگرم تماشای جواریست و در قصد مردم شکاری و فتح کان خلق نشاند
مقطع دیده بوی دیگران دارد و دل سوی او نظرت بعتله شادین مشرب
اخوی احمقین مقلد و نقد اصاب فواده من چها عن نظر مرغان بهم منصرف
چشم خونریز آناه پکت تیر نگاه خاطر اغوز را چنان صید کرده که زمام شیب و عنان
در کبک ما کرده بی خستیا از بس فرود آمد بصر عن ذاللب حتی لاجراک که هوش
ضعف خلق التدارکانا عشق دلکش آغا ز خود نمائی کرد عشق قاتر انوبت بر ستم

رسیده پای تو توطئه در میان نهاد و پرده شرم بر خست تا بدو یار یکدل را با شایسته
 خطابی تو توطئه را ز دل بیکدیگر گشت و خلوتی عالی از غیر بسته با هم شستند و از هر
 حرف و سخن پیوسته اغوز گفت از برای من و دختر آن تسم با خبری و میدانی
 که اکنون دل در تاس کند بسته دارم و جان از زیر کاهت خسته ولی تنها
 ترا دوست خواهم داشت که دوست خدا سو و راه بدی بوی من کاین بطنی
 ایحیه چتها لولم تحب الله اجها و خرد پای دل از جای رفته بود و عقل و دین
 بر جانانده توان انکارنداشت زبان اقرار شود که وجهت و جوی منملا بظن
 قد فطرک آفت با لئله دی بینه قد صورتک احب من شجره و من منظرک تا لئله
 مالکائی شقوتی لولم ارک اغوز چون بخت آرام و مشوقه را بکام دید و در سلب باطل
 تحصیل نموده یار یکدل را همسر خود کرد و دو دایم در بر او بود تا باست عم را بلا و غم فرزند
 و نارسد از جان و جسد فروزان پس وقتی که قرآن جیشی عظیم داشت و دختر آن
 و عروسان را طومنی میداد آن و عروس با نوس که با عریف هرمان با نوس بود
 در بزم حضور زانو زده ایامی اغوز را از دین آبا بوضعی بی محابا معروض داشت
 که تش خشم در سینه قرآن شعله ور شد و فوراً عازم قتل گشته موکب او را
 در ساعت دست بسیر و کلکت مشغول یافت و بی تاملی کرده ای انوه از کردن

چنانکه و ترکان بی باک که خون پدر پویشده و شکر نوش کرده و سر برینجا مظلومانش
 پریشانند سیل بی عدالت بر ساینه می کشد غارتون اغوز نیز یکی حضرت شوی
 دو اند که سیدان دو خان و قصد را خان را برضی ساند اغوز چون راه کرزینده
 دست سبیر کشود آرزو تا شام صفران خون آشام طار و بجانب حد حسام
 و نوک سنان صاحب بوده و آنها را خون چون دجله همچون در کوه و مانوس
 ردان کشته در شامی کیر و دشتی بر قتل قراخان رسید که فوراً بدو دجان کرد
 و فوجی از خیل منول پیش اغوز پیوسته دست به شاد و خجالت با اعام و نبی اعمال
 و سایر طوایف تا قوام جنگ میکرد تا بر ایشان غالب آمد و تا ر و منول چاکری
 او را قبول کرده از شهر ایندیش و بجز شلوک تا حد خوارزم و رود و چون و قرضه نصر
 در آورده و زعم ترکان این است که از آب چون نیز گذشت اکثر بیج سکوز انضرت
 عرضه تخییر ساخت در مرز توران و ملکش ایران خطه هند و صوبه سند و روس و
 فنک هیچ جا مقام و درنگ نکرده و باز بموطن اصل و مقصد استنضت نمود
 حد و داور تاق و کر تاق را که یوز تا با و اجداد او و مقر عیالات فرمود و در نگاه
 زرین بفر و این بر افراشته محفل جشن پاره است و با حضار روس اوس و معارف
 طوایف فرمان داد و غلغله کثیر از ترک تا زیک مجتمع شد و با شاق آعادایی بر

خانی نشسته دست کرم بیدار درم کشاد و وسیع و شریف را انعام و شرف داد
 در تاریخ منقول مפור است که در ایام آن طومی هر دو زده بقید استمرار بنصیر
 مادیان و نود هزار کوفه صرف سفره دعوت و خرج حجاب حضرتش بود و هر کس
 از اقا ذب و خویشان که در روز زم قراخان دست از جهان بسته بود یک است
 بود اینوز لقب کرد اقام قفلی و قلج و قاز لوق و قچاق و آقا جری انزل ایشانند و با
 اخصاص این طوایف اقام بدین اسامی و القاب همان است که در تواریخ مشهور
 مפור و در سنده و قوا مشهور شده که از آن موهام اطاب و خارج از سیاق این کتاب است
 و کراولاد اغوز خان و احوال احفاد ایشان
 پوشیده نماند که آنچه در باب اغوز مפור شد موافق صحیفه الواحی است که در عهد
 چنگیز و اوگتای از خزان پمین و ختای بدست آمده و در عهد باقا و خانان رجب
 و در بعضی امور با تواریخ عرب و عجم ارسلسا مناسه و معجم و تاریخ طبر و ابن جوزی
 و دینوری اختلاف دارد چه در بیچیکت آنها آنچه به حکایت و روایتی از عبور اغوز
 از رود و چون تسخیر اکثر بیج مسکون نیست بعضی از متأخرین نوشته اند که شاید بعد از
 مرگ کیومرث قبل از پادشاهی هوشنگ که چندی امر سلطنت در ملک ایران محال بود
 این واقعه حادث شده باشد و لیکن این توجیه نادر و نسیح است نه قابل تصدیق

چرا که اکثر قدامت‌گرایان بافت را معاصر می‌پوشیدند و نوبت اغوز و در او هر
 عصر همیشه و اوایل عهد ضحاک بود و بعد از او بقا همد هزار ساله برین فرید
 بر ملک ترکان غالب شد و با بطل در تاریخ مخول مطور است که اغوز خان از شش
 بود و از هر سپهر چهار فرزند در وجود آمد که از شش یکت بوقتی آنک جمعیتی کشیدند
 خیل ایشان از نام پسرانشان یافت که تا اکنون بهمان نام معروف و مشهورند و اینکا
 طوائف ممتاز و مخصوص آوردند که انبای اغوز پسر و زعم شکار کرده گمانی
 زمین با سه چوبه تیر و در دشت بخیر می‌شد و نزد پدر بودند اغوز خان که از آن
 پاره کرده خاص اخلاف مهین ساخت و سهام ثلاثه را سهم انبای کسین کرد پس مترا
 پوز و زوق لقب داد و کمتر از او چون و شکر دست است بهترین سپرده و دست چپ
 بهترین داد و فرمود که چون تسیر در حکم غیر است و گمان سبزه امیر شخت پادشا
 و بخت قایم مقامی آن پوز و زوق خواهد بود و بروی این وصیت بعد از وفات
 اکنون خان که مهر پوز و زوق بود بر تخت پادشاهی نشست و سال سلطنت کرد
 و او را یاسکی نام را لقب میدادند و منصب وزارت داد و خواه عاقل بسیار بود و
 عواقب کار در بدایت جلوس کون خان بان نصیحت کشود و عرضه داشت که اغوز
 پادشاهی بزرگ بود و پسندین مالک تخیر نموده غزاین بی پایان و فسیل

چهار پایان گذشته کنون در بیخ است که این مال پشیمان و زکار کرد
 و آن نام نیک برستی کو یا شود طرق صواب آن است که این بیت چهار پسر
 خیل و حشر و مال یورت و دو اب و مقام مفروز با و هر یک را تعالی علی حده ^{نعمت}
 جدا گانه مخصوص کرده است چنان گاه گمان خلاف و خیال جدا اینها میان در دم
 نیاید و موجب و ام دولت بقانفت شود کون خان را می صایق زیر پند
 داشت و قسم هر یک از احفاد اغور معلوم و مفروز کرده پشیمان ایشان را که تعالی
 و انقلو کوی زمین فرمود و سکام اجل موعود شخت شهر یار یار بدر و دو کشته برادر خویش
 اسمی نازا قایم مقام نمود و وزان پس بنده و زخان بخت نشسته فرزند خویش منگلی
 خازا و بعد ساخت و چون او در گذشت پادشاه از سلج زوق بقوم او ^ن
 رسید و تنگیز خان که فرزند ششم اغوز بود و مظهر حسن لغوز وزارت ملک پدر
 صاحب جاه و خطر گشته کسبه و ده سال بخت خسرو می بود و وزان پس عابد و
 میزوشی و در نامه فرزندان تامل میکرد و تامله حسن را بجهت جمال اکبر اولاد خویش
 طالع دیده و مشور خانی این منصب علیل قایم مقامی بنام او نوشت و او را اینجانب
 کرد و چون نام اولاد اغوز را میفایند و بر وجه تحصیل در تواریخ مشهوره و دو و او ^{دندان}
 مشوره نیست و هر جا که است تدریج ایام و تصحیف کتاب ممل و مغالطت و محفل ^{مضطرب}